

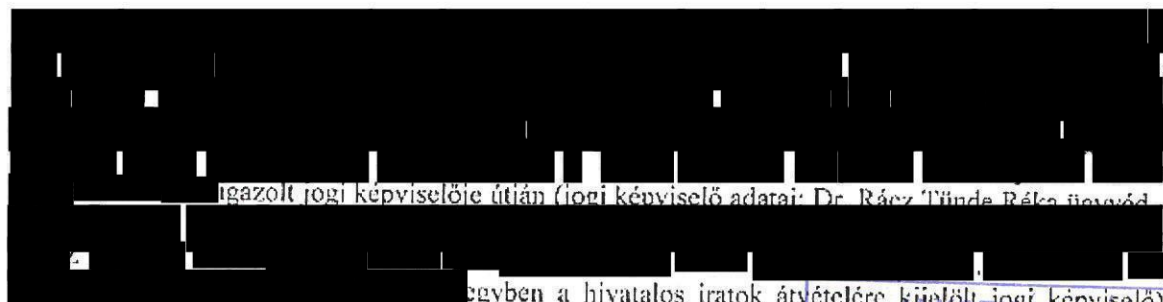
Az írat elektronikus írat papír alapú másolata.

Miskolc, 2019. NOV. 29. napján
Alkotmánybíróság részére
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
3525 Miskolc, Fazekas u. 2.

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Az ügy száma: 13.K.27.847/2018/17.	
Érkezett: 2019 NOV. 29	
Pld.: db	Ívelt: db
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun / aláírás:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Magyarország Alaptörvényének 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLJ. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő:

Elsősorban kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-a alapján állapítsa meg a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.847/2018/17. számú ítéletének alaptörvényellenességét és azt semmisítse meg, mivel az alábbiakban kifejtettek szerint sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, az Alaptörvényben biztosított jogokat. A Pp. 427. § (2) bekezdés c) pontja alapján kérjük, hogy az ítélet megsemmisítése esetén az alkotmányjogi panasz orvoslása érdekében a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani szíveskedjenek.

Másodsorban kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-a alapján állapítsa meg a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.847/2018/17. számú ítéletének alaptörvényellenességét és azt semmisítse meg, azzal, hogy a 43.§ (4) bekezdés alapján a döntéssel felülvizsgált hatósági döntéseket - Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal 2016. július 01. napján kelt 317/0501/2718/12/2015. iktatószámú határozata, a Földművelésügyi Minisztérium 2016. december 07. napon meghozott MVHE/4494-2/2016. számú végzése, a Magyar Államkincstár a 317/4501/7/2017. iktatószámú és 1861596743 iratazonosító számú határozata, Agrárminisztérium Agrártámogatások Jogorvoslati Főosztálya az AJF /2530/2018. iktatószámú 2137751589 iratazonosító számú határozata is semmisítse meg, mivel az alábbiakban kifejtettek szerint sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, az Alaptörvényben biztosított jogokat.

Harmadsorban kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. §-a alapján állapítsa meg a Kúriának az indítványozó által a fenti bírósági ítélet felülvizsgálata iránt előterjesztett felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadó, Kfv.IV.35.455/2019/2. számú végzés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt, mivel az alábbiakban kifejtettek szerint sérti az Alaptörvény rendelkezéseit, az Alaptörvényben biztosított jogokat. Kérjük, hogy a végzés megsemmisítése esetén az alkotmányjogi panasz orvoslása érdekében a Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmét érdemben bírálja el.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 9 4 7 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 DEC 07.	
Példány:	Kezelőiroda.
Melléklet:	

A kérelem indokolásaként és az indítványozó közvetlen érintettségének alátámasztására az alábbiakat adjuk elő:

1.) Tényállás ismertetése/pertörténet/jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Az alkotmányjogi panasszal érintett eljárásban az alábbi események történtek ezidáig:

1. Az egységes kérelem keretében 2015. április 28. napján támogatási kérelmet nyújtott be az indítványozó termeléshez kötött gyümölcstermesztés támogatása tekintetében a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal felé. (Ezen támogatási lehetőséget a 9/2015.(III.13.) FM rendelet vezette be és szabályozta).
2. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal az MVH megkeresése alapján a kérelemhez kapcsolódó eljárás keretében 2015. augusztus 08. napján kelt BOH/01/4404-2/2015. iktatószámom hatósági bizonyítványt adott ki, mely szerint az [REDACTED] terület nagyságú ültetvény a 9/2015 (III.13.) FM rendelet 19.§ (1) bekezdés b)-c) pontjában foglalt feltételeknek megfelel (b) pont és ca) és cc) pontok).
3. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal az MVH megkeresése alapján a kérelemhez kapcsolódó eljárás keretében 2015. augusztus 10. napján kelt BOH/01/4404-3/2015. iktatószámú határozatával elutasította felperes hatósági bizonyítvány kiadása iránti kérelmét az indoklásában meghatározott területek vonatkozásában. A határozat indoklása rögzítette, hogy az F4KXK-7/11 blokkazonosítóú 31. sorszámú parcella 90,49 hektár alma ültetvény életkora 23 év, míg az [REDACTED] életkora 24 év, azaz meghaladja a jogszabályban meghatározott 20 éves maximális életkort, továbbá a területek fix öntözőberendezéssel nem rendelkeznek. Ezen 2-3 pontban felsorolt dokumentumok, mind az indítványozó, mind az MVH részére megküldésre kerültek. Indítványozó mindkét dokumentumot 2015. szeptember 23. napon vette át. A határozat 2015. október 08. napon jogerőre emelkedett.
4. A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal a 2016. július 01. napján kelt 317/0501/2718/12/2015. iktatószámú határozatával a kérelmet elutasító határozatot hozott és egyben 14.074.616.-Ft. azaz Tízennégy millió-hetvennégyezer-hatszázötvenhat Forint összeg erejéig kizárta indítványozót a támogatásból, melyet 2016. július 14. napon vett indítványozó kézhez. A határozat indoklása rögzítette, hogy a kérelemben rögzített és igényléssel érintett táblák nem feleltek meg a 9/2015. (III.13.) FM rendeletben írt feltételeknek. Továbbá ennek következményeként megállapította, hogy a támogatásra irányuló kérelem elutasításra kerül és a 640/2014/EU rendelet 19. cikk (2) bekezdése alapján a bejelentett és a meghatározott területek közötti különbségnek megfelelő támogatási összeg erejéig kizárta indítványozót a támogatásból, mely a 19.cikk (3) bekezdése alapján a ténymegállapítás évében és az azt követő három naptári évben végrehajtandó kifizetésekből kerül levonásra, mely a rendelkező rész alapján azt jelentette, hogy 14.074.616.-Ft összegű levonást eszközöl az MVH az indítványozónak a későbbiek során járó támogatások összegéből. A határozat indoklása rögzítette, hogy a tábla teljes területére meg kell felelnie a feltételeknek, azonban a Kormányhivatal BOH/01/4404-3/2015. számú határozata alapján 90,49ha tekintetében az FM rendeletben rögzített feltételek nem állnak fenn. A Határozat rögzíti továbbá: „A rendelkezésre álló ügyintézési határidő az Európai Parlament és Tanács 2013. december 17-i, a közös agrárpolitika finanszírozásáról, irányításáról és monitoringjáról és a 352/78/EGK, a 165/94/EK, a 2799/98/EK, a 814/2000/EK, az 1290/2005/EK és a 485/2008/EK tanácsi

rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 1306/2013/EU rendelet 75. cikk 1. bekezdésének első albekezdése, a 12/2015 (III.30.) FM rendelet 27.§ (1) bekezdése és az MVII eljárási törvény 55.§ (2) bekezdése alapján 2016. június 30-án telik le. Jelen döntés ügyintézésre nyitva álló határidő utolsó napját követő kipostázása esetén a Ket. 33/A.§ alkalmazásának van helye. „

5. Ezen határozat ellen törvényes határidőn belül -2016. július 28. napon – fellebbezéssel élt indítványozó. A fellebbezésben indítványozó megjelölve a Ket. 71.§ (2) bekezdését, valamint a Ket. 4.§ (1) bekezdését kérte, hogy a támogatási kérelem elutasítására kerüljön sor szankció, azaz kizárás alkalmazása nélkül. figyelemmel arra, hogy az elsőfokon eljáró szerv az ügyintézésre nyitva álló határidő lejártát követően hozott döntést, így kérelmező álláspontja szerint konkrét naphoz megjelölt határidőn túl hozott döntés esetében a kizárás alkalmazásának az érintett eljárásban már nincs és nem lehet helye. Indítványozó sérelmezte azt, hogy a határozat nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek, mivel a döntés alapjául szolgáló jogszabályhelyek megjelölése nem történt meg, csupán jogszabályok egyszerű felsorolására került sor a hivatal részéről. Továbbá indítványozó fellebbezésében azt is előadta, hogy nem állt szándékában jogosulatlan igénylés, így szankció alkalmazása méltánytalan, ennek alapján is kérte annak mellőzését.
6. A Földművelésügyi Minisztérium 1 alkalommal az ügyintézési határidőt meghosszabbította a 2007. évi XVII. törvény 57/A.§ (4) bekezdése alapján az MVHF/4494-1/2016. iktatószámú végzésével. Ezen meghosszabbító végzés alapján az ügyintézési határidő 2017. január 08. napja volt.
7. A másodfokon eljáró Földművelésügyi Minisztérium 2016. december 07. napon hozta meg az MVHF/4494-2/2016. számú végzését, melyben a 1788033688 számú határozatát a Ket. 10.§ (2) bekezdés alapján megsemmisített és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította. A végzésben a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú határozat megalapozatlan. A végzés rögzítette, hogy az elsőfokú hatóság a 1788033688 számú határozatában az ügyfél kifizetési kérelmét elutasította és áthúzódó szankciót állapított meg. Azonban a 2. számú táblázatának 2. sorában tévesen jelölte meg, hogy a 31. sorszámú tábla megállapított területe 0 hektár. Az új eljárás során az elsőfokú hatóságnak a 2121534064 számú hatósági bizonyítványban, valamint a 2131038707 számú, hatósági bizonyítvány kiállítását megtagadó határozatában foglaltakat figyelembe kell vennie, és a Ket. 50.§ (1) bekezdése alapján tisztázni kell a tényállást. Ezen felül az elsőfokú hatóság a Ket. 72.§ (1) bekezdésének cf) alpontja értelmében az új eljárás során hozott döntését köteles a vonatkozó jogszabályi hivatkozásokkal indokolni. Indítványozó ki kívánja emelni, hogy a fellebbezésben előadottakkal a másodfokú hatóság csak részben foglalkozott és egyáltalán nem vizsgálta azt, hogy az elsőfokú hatóság határidőn túl hozta meg a döntését és annak esetleges a Ket. 33/A§. által rögzített jogkövetkezményeken túli következményeivel sem. Nem adott érdemben választ arra, hogy jelen esetben hogyan és miként kell eljárnia az elsőfokú szervnek és arra sem adott érdemi választ, hogy a határidők betartása a közigazgatási szervek számára csak lehetőség vagy kötelezettség is. A határidő túllépéssel összefüggő kérdést és a fellebbezés erre is kiterjedő érdemi vizsgálatra irányuló kérelmét a másodfokú hatóság mellőzte és egyáltalán nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a hatóság a jogszabályok által biztosított törvényes határidőn túl hozott döntést és alkalmazott szankciót.
8. A Magyar Államkinestár a 317/4501/7/2/2017. iktatószámú és 1861596743 iratazonosító számú határozatában a termeléshez kötött támogatásra irányuló kérelmet elutasította és egyben

12.022.586.-Ft, azaz Tizenkettőmillió-huszonkettőezer-ötszáznyolcvanhatezer Forint összeg erejéig a támogatásból kizárta indítványozót a 2017. június 26. napon kelt és 2017. augusztus 02. napon postára adott határozatával, melyet 2017. augusztus 18. napon vett kézhez indítványozó. A határozat rögzíti, hogy 20.62ha tekintetében indítványozó jogosult támogatásra, míg 90.49ha és 30.32ha tekintetében nem jogosult, így az Európai Bizottság 640/2014/EU felhatalmazáson alapuló rendeletének 19.cikk (2) bekezdése alapján 2015. évben a jogcím keretében nem jogosult indítványozó támogatásra, továbbá indítványozót kizárta a támogatásból a rendelkező részben megállapított bejelentett és a meghatározott terület különbségnek megfelelő támogatási összeg erejéig. Rögzíti továbbá a határozat, hogy „az ügyintézésre nyitva álló határidő 2017. március 15. napján telt le.” Ezen okból a Kincstár a Kct. 33/A.§ rendelkezését alkalmazza. Ezen határozat sem tartalmaz semmilyen rendelkezést vagy indoklást arra nézve, hogy a jogszabály által biztosított határidő túllépése a hatóságnak akár az alapeljárásban, akár a megismételt eljárásban miért nem eredményezi a szankció kiszabás elenyészését, a szankció mellőzését, melyre indítványozó fellebbezésében hivatkozott. Indítványozó álláspontja szerint a jogszabály által biztosított ügyintézési határidőn túl meghozott döntés esetében Alaptörvény ellenes a szankció alkalmazása indítványozó szerint.

Indítványozó szerint a több, mint három hónappal az ügyintézési határidő lejártát követően meghozott döntés alapvetően különös méltánylást érdemlő oknak minősül, hiszen a hatóság az ügyintézési határidő elhúzásával terheli a kérelmezőt.

9. A Magyar Államkincstár 317/4501/7/2/2017. iktatószámú és 1861596743 iratazonosító számú határozata ellen törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be indítványozó, mely 2017. augusztus 22. napon érkezett be az illetékes hatósághoz és az 2017. szeptember 06. napon felterjesztésre került a Földművelésügyi Minisztérium felé.
10. A Földművelésügyi Minisztérium 1 alkalommal az ügyintézési határidőt meghosszabbította a 2007. évi XVII. törvény 57/A.§ (4) bekezdése alapján az MVHF/3973-1/2017. iktatószámú végzésével. Ezen meghosszabbító végzés alapján az ügyintézési határidő 2018. január 08. napja volt.

Az eddig rögzített valamennyi másodfokú végzés ellen fellebbezésnek helye nem volt.

11. A határozatot az Agrárminisztérium Agrártámogatások Jogorvostati Főosztálya az AJF /2530/2018. iktatószámú 2137751589 iratazonosító számú határozatával hozta meg 2018. július 13. napon / ügyintézési határidő 2018. január 08. nap volt a 60 nappal történő meghosszabbítás okán/, melyben az elsőfokú hatóság határozatát a másodfokú hatóság helybenhagyta. A hivatkozott határozatot azonban csak 2018. augusztus 10. napon sikerült postára adni, melyet 2018. augusztus 15. napon vett kézhez indítványozó. Jól láthatóan a másodfokon eljáró Agrárminisztérium több, mint hat hónappal az ügyintézési határidő lejártát követően hozta meg döntését és hagyta helyben az elsőfokú döntést, mely elsőfokú döntés is a jogszabály szerinti törvényes ügyintézési határidő lejártát követő több, mint három hónappal később született meg. A határozat rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság határozata helyesen állapította meg a támogatási jogosultság hiányát és ezzel egyidejűleg a kizárás szankció alkalmazását. A határidő túllépéssel kapcsolatban az Agrárminisztérium rögzítette, hogy egységes a jogalkalmazói gyakorlat abban a tekintetben, hogy az ügyintézési határidő túllépése csak abban az esetben bír relevanciával, amennyiben a határidő túllépése az ügy érdemére kiható jogszabálysértést eredményez. A támogatási kérelem elutasítását azonban

nem a határidő túllépése eredményezte, hanem a Jogcímrendelet idézett pontjainak való meg nem felelés...." Továbbá a határozat rögzítette, hogy az 1306/2013/EU rendelet 64.§ (2) bekezdése konkrétan meghatározza azokat az eseteket, amik az igazgatási szankció alóli mentesülést eredményeznek, ám az ügyfél esetében nem valósultak meg azon élethelyzetek, ami a szankció alóli mentesülést lehetővé tenné. Ennek kapcsán egyetlen dolgot emel ki a másodfokú szerv, miszerint a jogcímrendelet 2015. március 16-i hatályba lépésétől kezdődően a termeléshez kötött gyümölcsstermesztés támogatás feltételeit szabályozó jogcímrendelet 19.§ (1) bekezdése a lényegi támogatási feltételek vonatkozásában nem mutat olyan eltérést, ami jelen esetben a támogatási kérelem megítélése szempontjából jelentős lenne.

12. *Indítványozó törvényes határidőn belül* a 11. pontban hivatkozott határozattal szemben keresettel élt a Magyar Államkincstár útján előterjesztve, azzal, hogy azt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság részére is megküldte, figyelemmel arra, hogy a határidők tekintetében a fentiek alapján megállapíthatóan jelentős elmaradások voltak a hatóságok részéről. Indítványozó azonban már több, mint két éve várta az ügy végérvényes lezárását mindhiába.
13. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. november 7. napján kelt 22.K.33.649/2018/2. számú végzésével megállapította illetékességének hiányát és elrendelte a keresetlevél áttételét a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, mely végzést indítványozó 2018. november 19. napon vett kézhez.
14. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.K.27.847/2018/17. számú ítéletével 2019. április 16. napon felperes keresetét elutasította.

A kereseti kérelmében indítványozó elsődlegesen kérte a T. Bíróságot, hogy a Magyar Államkincstár 317/4501/7/2/2017. iktatószámú I. fokú határozatát és az Agrárminisztérium AJF/2530/2018. II. fokú, jogerős, végleges határozatát (iratazonosító szám: 2137751589) semmisítse meg és kötelezze új eljárás lefolytatására az elsőfokú hatóságot, melynek során iránymutatásként írja elő az indítványozó által előterjesztett fellebbezésben rögzített kérelem érdemi megvizsgálását és annak jogi következményei levonását, mivel indítványozó a kérelmet visszavontnak kérte tekinteni és ezt követően került megsemmisítésre az elsőfokú döntés és került sor az új eljárás lefolytatására és új döntés meghozatalára. Másodlagosan kérte indítványozó a T. Bíróságot, hogy az Agrárminisztérium AJF/2530/2018. II. fokú, jogerős, végleges határozatát (iratazonosító szám: 2137751589) semmisítse meg és kötelezze új eljárás lefolytatására, mivel a másodfokon eljáró hatóság a jogorvoslati jogot sértett, a fellebbezésben felhívott valamennyi körülményt nem vizsgálta meg és annak ésszerű indokát sem adta, hogy azt miért mellőzi, illetőleg milyen jogszabályhelyre alapozza döntését (pl. határidő túllépésének többszörös problémája és szankció alkalmazásának lehetősége jogszerűtlen, határidőn túli eljárásban, egyszerűen csupán eljárási határidő túllépésről beszél a másodfokú hatóság, melyet nem csak és kizárólag a kérelem elutasítása oldaláról, hanem a szankció alkalmazhatóságának oldaláról is szükséges lenne vizsgálni). Indítványozó rögzítette, hogy jelen esetben nem állapítható meg az, hogy az ügy érdemére nem hat ki az indoklási kötelezettség, hiszen indítványozó az eljárás során nem vitatta annak tényét, hogy nem felel meg a követelményeknek, felperes elsődlegesen mindig is a szankció alkalmazását vitatta fellebbezéseiben is egyebek mellett a határidő túllépése miatt és a másodfokú hatóság pontosan annak nem adta indokát, hogy a határidő túllépése esetén van-e helye szankció alkalmazásának, ezért az alperesi álláspont nem elfogadható, hogy amennyiben az ügy érdemére nem hat ki / az ügy érdeme csak és kizárólag a kérelem elutasítása?/ a határidő be

nem tartása, úgy szankció/kizárás alkalmazása még határidőn túli, tulajdonképpen törvényi rendelkezésekkel nem igazolt ügyintézési határidőn túl (álláspontunk szerint törvénytelen) folyó eljárásban is lehetséges. Harmadlagosan kérte indítványozó a Tisztelt Bíróságot, hogy amennyiben elsődleges, illetőleg másodlagos kérelme az Agrárminisztérium Agrártámogatások Jogorvoslati Főosztálya jogorvoslati kérelem alapján meghozott AJF/2530/2018. iktatószámú, 2137751589 iratazonosító számú 2018. július 13. napi keltezéssel ellátott, de csak 2018. augusztus 10. napján postára adott másodfokú határozatát változtassa meg oly módon, hogy a kérelem elutasítását helyben hagyó részének érintetlenül hagyása mellett a szankcióra/kizárásra vonatkozó rendelkezést törölje, állapítsa meg, hogy a kérelem elutasítása szükséges, viszont szankció alkalmazása jogszabály ellenes volt, így az nem alkalmazható. Negyedlegesen kérte indítványozó a Tisztelt Bíróságot, hogy amennyiben elsődleges, másodlagos illetőleg harmadlagos kérelmének nem ad helyt, úgy az Agrárminisztérium Agrártámogatások Jogorvoslati Főosztálya jogorvoslati kérelem alapján meghozott AJF/2530/2018. iktatószámú, 2137751589 iratazonosító számú 2018. július 13. napi keltezéssel ellátott, de csak 2018. augusztus 10. napján postára adott másodfokú határozatát változtassa meg oly módon, hogy a kérelem elutasítását helyben hagyó részének érintetlenül hagyása mellett a szankcióra/kizárásra vonatkozó rendelkezést törölje, mivel kérelmező álláspontja szerint vétkesség a kérelem előterjesztésével kapcsolatban nem terheli. Indítványozó továbbá indítványozta az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll eljárásának megindítását - és azon eljárás befejezéséig jelen per felfüggesztését - a 9/2015.(III.13.) FM rendelet kihirdetése, a Támogatási Törvény vonatkozó rendelkezése és az Alaptörvényben biztosított jogbiztonság követelménye megsértése okán és a tekintetben, hogy a Jogcímrendelet megalkotása és kihirdetése valamint a kérelmek benyújtásának kezdő időpontja közötti 60 napnál rövidebb időköz nem eredményez-e Alaptörvény-ellenességet, mely következtében a szankció alkalmazásra vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatóak.

Indítványozó többek között kereseti kérelmében kifejtette és rámutatott arra, hogy az alapeljárásban hozott *határozat 2016. július 01. napon kelt, így az a rendelkezésre álló határidő túllépésével került meghozatalra.* Az egységes kérelmet indítványozó 2015. április 28. napon nyújtotta be, így az *MVII-nak 14 hónap állt rendelkezésre annak elbírálására és a döntés meghozatalára. A jogszabályok konkrétan határnapot megjelölve rögzítik, hogy minden év június 30. napjáig a kifizetéseket teljesíteni kell, azaz az adott kérelemmel összefüggő döntést is ezen időpontig meg kell hoznia a hatóságnak (Támogatási tv. 55.§ (2) bekezdés).* A fellebbezés folytán a másodfokon eljáró Földművelésügyi Miniszter döntését a határidő hosszabbításra tekintettel törvényes határidőn belül hozta meg, azonban az ezt követő új eljárásban az elsőfokon eljáró *Magyar Államkincstár már ismét túllépve az ügyintézési határidőt 2017. március 15. napja helyett 2017. június 26. napon hozott elsőfokú döntést, azaz több mint 3 hónappal később, mint ahogyan arra a jogalkotó a vonatkozó jogszabályokban kötelezte az eljáró szervet.* Indítványozó ezen határozat ellen ismételt törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt. A másodfokon eljáró Agrárminisztérium azonban a döntést csak 2018. július 13. napján hozta meg, annak ellenére hogy az ügyintézési határidő hatvan nappal történő meghosszabbítása okán a nyitva álló határidő 2018. január 06. napon lejárt. / A fellebbezés elbírálására a jogszabály alapján 60 nap állt rendelkezésre, mely egy alkalommal további hatvan nappal meghosszabbítható. így összesen 120 nap állt a másodfokú hatóság rendelkezésére. Jelen esetben több, mint hat hónappal túllépve a törvényes határidőt (120 napot) született meg a másodfokú döntés. *Láthatóan az egész közigazgatási eljárás során egyetlen egy esetben sikerült érdemi határozatot hozni a rendelkezésre álló törvényes határidőn belül az eljáró hatóságoknak.* Indítványozó kifejtette továbbá, hogy a

rendelkezésre álló ügyintézési határidőnek, azaz jelen esetben a 2016. június 30. napjának igenis jelentősége van. Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 17-i, a közös agrárpolitika finanszírozásáról, irányításáról és monitoringjáról és a 352/78/EGK, a 165/94/EK, a 2799/98/EK, a 814/2000/EK, az 1290/2005/EK és a 485/2008/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 1306/2013/EU rendelete 75. cikk 1. bekezdésének első albekezdése, a 12/2015 (III.30.) FM rendelet 27.§ (1) bekezdése és az MVH eljárási törvény 55.§ (2) bekezdése egyértelműen megjelöli az MVH, mint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szerv feladatát, azaz, hogy a benyújtott kérelmeket ezen időpontig el kell bírálni.

Erre a tényre mind a fellebbezés, mi több valamennyi eljárási szakban hivatkozott indítványozó, azonban érdemben egyik eljáró hatóság sem foglalkozott vele, holott ennek jelen ügy kapcsán kiemelkedő jelentősége van. Valamennyi eddig keletkezett határozat és döntés mellőzi annak indoklását, hogy fellebbezésem ezen tartalmával és a kapcsolódó jogkövetkezményekkel miért nem foglalkozik és érdemben nem is tartalmaz erre vonatkozóan semmilyen rendelkezést egyik döntés (határozat és végzés) sem, kivéve az Agrárminisztérium AJF/2530/2018. számú határozata, mely jogszabályhelyet nem jelöl meg, csupán jogalkalmazói gyakorlatot, mely álláspontom szerint *nem elfogadható, az Alaptörvény-ellenes* (így egyéb rendelkezések mellett az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés) és *a ellentétes az 5/2017. (III.10.) AB határozat rendelkezéseivel* is, csakúgy, mint a felhívott valamennyi jogszabályhellyel, mely a határidők vonatkozásában rendelkeznek.

Indítványozó mindezek kapcsán kifejtette és nyomatékosította, hogy álláspontja szerint és a vonatkozó jogszabályok alapján már nincs lehetőség arra a hatóságnak, hogy a 317/0501/2718/12/2015. iktatószámú határozat meghozatala időpontjában, 2016. július 01. napon a hatóság a kérelem elutasítása mellett szankciót alkalmazzon, azaz kizárást a támogatásból. Rögzítette továbbá indítványozó, hogy *jogszerű eljárási határidőn belül hozott döntéshez kapcsolódhat hátrányos jogkövetkezmény, azonban amennyiben az eljárás nem a nyitva álló ügyintézési határidőn belül születik meg, úgy az eljárásban jogszerűen szankció alkalmazására nincs lehetőség, mivel az ellenkezett és ellenkezik a Ket. 4. § (1) bekezdésével*, mely akként rendelkezik, hogy „Az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog és az eljárás során az anyanyelv használatának joga”. Továbbá ellentétben áll és sérti az *Alaptörvény B) cikk (1)* rendelkezését „Magyarország független, demokratikus jogállam.”, továbbá a *XXIV. cikk (1)* rendelkezését „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság azonban ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, miszerint a Kúria az ügyintézési határidő túllépése esetén abban az esetben állapította meg azt, hogy az ügy érdemét érintő eljárási szabálysértés valósult meg, ha kifejezetten az ügyintézési határidőt követően hatályba lépő jogszabályi rendelkezés alkalmazása miatt keletkezett az ügyfélre nézve olyan hátrányt okozó körülmény, ami a határidőben való eljárás esetén az ő vonatkozásában nem állt volna fenn. Ezen álláspontja igazolására a bíróság felhívta a Kfv.IV.35.049/2017/4., a Kfv.IV.35.047/2017/7. és a Kfv.IV.35.091/2017/5. számú Kúria által meghozott döntéseket. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapítása alapján azonban ilyen jogszabályváltozás nem került bevezetésre jelen ügyben, így felperesnek ebből (az ügyintézési határidő túllépéséből gondolja indítványozó) hátránya nem származott.

A bíróság ítéletében felhívta ugyan a Támogatási törvény 55.§ (2) bekezdést, mely alapján a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmet a támogatás kifizetésének közvetlenül alkalmazandó aktusban meghatározott esedékességig bírálja el. Az 1306/2013/EU rendelet 75. cikk (1) bekezdése értelmében a 67. cikk (2) bekezdésében említett támogatási rendszerek és intézkedések keretében történő kifizetésekre a december 1. és a következő naptári év június 30-a közötti időszakban kerül sor, azonban ennek a jogszabályok által biztosított határidők vizsgálata kapcsán egyáltalán nem tulajdonított jelentőséget, csupán tényként kezelte, hogy a hatóságot a Támogatási Törvény és az EU rendelet rendelkezései milyen ügyintézési keretek közé szorítja.

Azonban ezzel összefüggésben az 1306/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer, a kifizetések elutasítására és visszavonására vonatkozó feltételek, valamint a közvetlen kifizetésekre, a vidékfejlesztési támogatásokra és a kölcsönös megfeleltetésre alkalmazandó közigazgatási szankciók tekintetében történő kiegészítéséről szóló a Bizottság 640/2014/EU felhatalmazáson alapuló rendeletét hívta fel a bíróság, mely a szankció mértékét határozza meg. Ezen felhívott rendelkezések alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a szankció alkalmazása jogszerű volt. Továbbá ugyanezen rendelet 64. cikk (2) bekezdése alapján és a (6) bekezdés rendelkezéseire is figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy nem áll fenn olyan körülmény, mely a szankció kiszabásának mellőzésére adna okot. A bíróság ezen túlmenően az Alkotmánybíróság előtti utólagos normakontroll eljárás kezdeményezésére irányuló indítványt sem találta alaposnak, arra hivatkozással, hogy az indítványozó által hivatkozott azon indok miszerint nem állt a gazdák rendelkezésére elegendő idő szintén nem foghat helyt. Rögzítette, hogy 2015. március 13. napján kihirdetésre került és március 16. napon hatályba lépett jogcímrendelet vonatkozásában a gazdáknak május 15. napjáig 60 nap állt rendelkezésére a kérelem előterjesztésére. Ezen túlmenően ezzel kapcsolatosan azt is rögzítette, hogy indítványozó április 28-án előterjesztett kérelmét, így ezen oldalról vizsgálva sem megalapozott a felperesi hivatkozás, miszerint nem állt rendelkezésre megfelelő határidő a kérelem előterjesztésére. Hivatkozott továbbá arra, hogy mivel indítványozó már csaknem 50 éve dolgozik a mezőgazdaságban. Indítványozó megjegyzi, hogy ez alapjaiban téves megállapítás és a jogszabályi rendelkezésekkel is ellentétes, jogszabállyal ellentétes a későbbiekben részletesen kifejtettek okán.

Nem fogadta el indítványozó azon érvelését sem, hogy jelen támogatással összefüggésben alapján véve a túligénylés lehetőség kizárt, hiszen a támogatás kifizetésének feltétele a hatósági bizonyítvány kiállítása, így csak és kizárólag annak birtokában és az abban foglalt tartalom alapján kerülhet sor kifizetésre függetlenül a kérelmező nyilatkozatától.

A Kúria a 17/2019. (V.30.) AB határozat (107) pontjában kifejtette azt, hogy a bíróságok ítéletében „...Felismerhetőnek kell lennie, hogy a bíróság a határozatában értő módon figyelt az alapjogi összefüggésekre, és amikor tartalmat adott a perben az alkalmazandó jognak, akkor döntése indoklásában kifejezte az alapjogilag értékelendő mérlegelési szempontokat. Amint azt már az előző pontban megállapította az Alkotmánybíróság: a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog tartalmának a megtartatása annak a bíróságnak a felelőssége, amelyik a közigazgatási perben felülvizsgálja a közigazgatási eljárás jogszerűségét.”.

Indítványozó álláspontja szerint a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alapjogi összefüggésekre nem kellő mértékben és módon figyelt fel, így a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog tartalmának megtartatása sem történt és történhetett meg. Ezt egyértelműsíti indítványozó számára az, hogy az ügyintézési határidő túllépésének a bíróság igazából egyáltalán nem tulajdonít jelentőséget, még annak alkotmányossági problémáját sem ismeri fel, így érthetően a hatóságok eljárása kapcsán egyáltalán nem értékeli a hatóság terhén azt a tényt, hogy az ügyintézési határidőket jelen ügyben halmozottan nem tartották meg.

15. Indítványozó törvényes határidőn belül felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján a Kúriához.
16. A Kúria a Kfv.IV.35.455/2019/2. számú végzésével a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, melyet indítványozó jogi képviselője 2019. szeptember 30. napon vett át. / Az alkotmányjogi panasz benyújtására ennek átvételét követő 60 napon belül kerül sor./

Ezen befogadást megtagadó határozatban a Kúria kifejtette, hogy a felperes nem indokolta megfelelően a kérelem befogadhatóságát. Az ügyintézési határidők túllépése kapcsán már a Kúria több esetben is döntést hozott és egységes álláspontot alakított ki, ennek igazolására több eseti döntés száma is megjelölésre kerül. Álláspontja szerint nem szükséges a joggyakorlat egysége és annak továbbfejlesztése kapcsán a szankciók alkalmazhatóságának kérdésével foglalkoznia a Kúriának, hiszen tulajdonképpen álláspontja szerint az ügyintézési határidők túllépésének csak egyetlen egy esetben van jelentősége és von maga után következményeket, akkor, amikor az ügyintézési határidő túllépése után hatályba lépő jogszabályi rendelkezés alkalmazása miatt keletkezik az ügyfélre nézve olyan hátrányt okozó körülmény, ami a határidőben való eljárás esetén az ő vonatkozásában nem állt volna fenn.

A Kúria álláspontja szerint azon befogadhatósági ok sem állapítható meg, hogy a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége sem állapítható meg és nem nyert igazolást sem a hatóságok határidő túllépésével kapcsolatosan, sem a határidőn túli szankcionálás lehetőségének kérdése társadalmi jelentőséggel bírna, illetve különleges súlya sem igazolódott. Álláspontunk szerint azonban akkor, amikor a hatóságok az ügyintézési határidőket nem tartják meg, akkor amikor szankcióval is fenyegetett eljárásokat törvényi határidőkön belül nem folytatnak le és nem fejeznek be, akkor az igenis társadalmi jelentőséggel bír, hiszen nincs olyan ember, aki ne kerülne valamilyen módon kapcsolatba a hatóságokkal és ennek kapcsán igenis társadalmi jelentőséggel bír, hogy akár magyar, akár nem magyar állampolgár a szükséges mértéktől eltérő mértékű időtartamig álljon közigazgatási eljárás hatálya alatt.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága kapcsán annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy felperes által indokoltan a bíróság ítélete iratellenes és a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes megállapításokat is tartalmaz, így ennek okán téves következtetések levonására került sor, melynek orvoslása mindenképpen szükséges, mivel egyfokú bírósági eljárásban csak a felülvizsgálati eljárás lefolytatása biztosít és biztosíthat erre lehetőséget. Tulajdonképpen ezzel a Kúria nem is foglalkozott, mi több saját maga is jogszabályokkal nem alátámasztott és azzal ellentétes megállapítást tesz, hasonlóan a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével.

Az indítványozó a fentiek alapján jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, illetve a Kúriának a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzésével szemben a Kp. 116.§ d) pontja alapján további jogorvoslatnak nincs helye.

Jelen alkotmányjogi panasz beadványunk egyrészt irányul a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.847/2018/17. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására, másrészt

pedig a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó, és eljárást befejező, Kfv.IV.35.445/209/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására.

A bírósági ítélettel kapcsolatban előterjesztett beadványunk vonatkozásában, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidő megtartottsága vonatkozásában az alábbiakat adjuk elő:

Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz esetén a jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége ugyan nem vonatkozik a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra, azonban alkotmányjogi panasz benyújtásának nincs helye, ha az indítványozó a jogerős döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, és a Kúria azt még nem bírálta el. Ilyen esetben a felülvizsgálati eljárás lezárulását követően lehet alkotmányjogi panaszt benyújtani. Jelen esetben a Kúria 2019.09.30. napján, az indítványozó jogi képviselője útján közölte, befogadást megtagadó végzésével zárult le a rendkívüli perorvoslati eljárás. Az indítványozó a Kúria végzésének kézhezvételéig alappal tehetett fel, hogy az Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét is megvalósító, és ügyének érdemi elbírálására kiható jogszabálysértések a felülvizsgálati eljárásban orvoslásra kerülnek, mely lehetőség a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó, és eljárást befejező végzéssel végleg elenyészett.

A Kúria végzésével kapcsolatban előterjesztett kérelmünk vonatkozásában az alábbiakat adjuk elő:

„Az Alkotmánybíróság Ügyrendje alapján a Kúria felülvizsgálati eljárást befejező döntése ellen csak olyan esetben lehet alkotmányjogi panaszt benyújtani, ha a Kúria lényegében érdemi döntést hoz, azaz a megtámadott határozatot hatályában fenntartja, vagy a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi és helyette, illetve az elsőfokú határozat helyett új és a jogszabályoknak megfelelő határozatot hoz, vagy a jogerős határozatot megváltoztatja és a törvénynek megfelelő új határozatot hoz, vagy a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti. Az új Kp. hatálybalépésével közigazgatási perekben azonban ezen ügyrendi rendelkezések már új megvilágításba kell kerüljenek, hiszen a Kp. a közigazgatási perekben előterjeszthető rendkívüli jogorvoslati kérelmek elbírálása körében új lépcsőként vezette be a 118. §-ban foglalt feltételek alapján a kérelem befogadhatóságának vizsgálatát, amely lényegében érdemi döntésnek minősül. A befogadhatóság vizsgálatára csak akkor kerülhet sor, ha a felülvizsgálati kérelem visszautasításának egyébként nincs helye. A Kúria ennek alapján a befogadhatóság vizsgálata körében érdemben vizsgálja, hogy a kérelemben hivatkozott, ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a törvényben meghatározott magasabb igazságszolgáltatási közérdek alapján indokolt-e. Álláspontunk szerint a befogadás megtagadása nem tekinthető nem érdemi végzésnek, hanem olyan eljárást befejező végzés, melyben a Kúriának az ügygel kapcsolatos érdemi álláspontja jelenik meg, hiszen a kérelem érdemi vizsgálata hiányában a Kp. 118. § szerinti kritériumok fennállása, vagy fenn nem állása sem vizsgálható”

II. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése, és részletes indokolás:

II.1. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.K.27.847/2018/7. számú ítélete vonatkozásában:

II.1.1. Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése – tisztességes eljáráshoz való jog

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése – *Nemzeti hitvallás is, mely szerint „valljuk, hogy népuradalom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi”.*

Egyéb az ügygel összefüggő jogszabályhelyek:

A 2007. évi XVII. törvény (Támogatási törvény) 55.§ (2)-(4) bekezdése

(2) A mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmet a támogatás kifizetésének közvetlenül alkalmazandó közösségi jogi aktushoz meghatározott esedékességéig bírálja el.

(3) A (2) bekezdésben foglalt eseteken kívül – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv az eljárás megindítására vonatkozó kérelmet annak beérkezését követő hetven napon belül bírálja el, míg a hivatalból indult eljárásban a döntést az ügyintézési határidő kezdetét követő hetven napon belül hozza meg. Amennyiben a kérelmet vissza kell utasítani, a végzést a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv huszonegy napon belül hozza meg. Az ügyfél-nyilvántartási rendszerben való nyilvántartással, valamint a fizetési halasztással, részletfizetéssel kapcsolatos kérelmet annak hiánytalan beérkezésétől számított huszonegy napon belül kell elbírálni.

(4) Ha a támogatás kifizetésének esedékességét közvetlenül alkalmazandó közösségi jogi aktus nem határozza meg, és az intézkedésekben való részvétel részletes feltételeit megállapító jogszabály alapján a támogatási kérelmek elbírálása rangsor állítása vagy arányosítás alapján történik, a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmeket a kérelem benyújtására nyitva álló időszakot követő hetven napon belül bírálja el.

Az 1306/2013/EU rendelet 67. cikk (2) bekezdés és 75. cikk (1) bekezdés első mondata

67. cikk (2) bekezdés

(2) Az integrált rendszert a(z) 1307/2013/EU rendelet I. mellékletében felsorolt támogatási rendszerekre, valamint a(z) 1305/2013/EU rendelet 21. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának, 28–31. cikkének, 33., 34. és 40. cikkének, valamint adott esetben a(z) 1303/2013/EU rendelet 35. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának megfelelően nyújtott támogatásra kell alkalmazni.

A létesítési költséget illetően azonban ez a fejezet nem alkalmazandó a(z) 1305/2013/EU rendelet 28. cikkének (9) bekezdésében, sem az említett rendelet 21. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja szerinti intézkedésekre.

75. cikk (1) bekezdés első mondata

(1) A 67. cikk (2) bekezdésében említett támogatási rendszerek és intézkedések keretében történő kifizetésekre a december 1-je és a következő naptári év június 30-a közötti időszakban kerül sor.

A Bizottság 640/2014/EU felhatalmazáson alapuló rendelete 19. cikk (2) bekezdése

(2) Amennyiben a különbség meghaladja az 50 %-ot, az érintett terménycsoportra területalapú támogatás nem nyújtható. Ezenkívül a kedvezményezettet további szankcióval kell sújtani, melynek

összege megegyezik a bejelentett terület és a 18. cikkel összhangban meghatározott terület közötti különbségnek megfelelő támogatás összegével.

A jelenleg hatályos 2007. évi XVII. törvény (Támogatási Törvény) 1.§., 3.§., 3/B.§, 55.§ (2) bekezdése

1. § E törvény célja, hogy az eljárás törvényessége, eredményessége és átláthatósága érdekében a közösségi és a nemzeti forrásból folyósított mezőgazdasági, agrár- vidékfejlesztési, valamint halászati támogatások igénybevételének és a közös agrárpolitika egyéb, támogatás kifizetésével nem járó piacsabályozási intézkedéseiben (a továbbiakban együtt: intézkedés) való részvétel rendjét, az ügyfél, továbbá az irányítási, valamint a végrehajtási feladatokat ellátó szervek, illetve szervezetek jogait és kötelezettségeit egységesen szabályozza.

3. § A végrehajtási feladatokat ellátó szervezetek minden ügyben kötelesek megkülönböztetés nélkül, az adott intézkedésre vonatkozó közösségi jogi aktusoknak és nemzeti hatáskörben kiadott jogszabályoknak, és az ezeken alapuló más rendelkezéseknek megfelelően, valamint a támogatási cél megvalósítását és rendeltetését elősegítő módon eljárni és intézkedni.

3/B. §¹ A mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv ügyintézője jóhiszeműen, a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos - ideértve gazdasági - érdekét szem előtt tartva, az eljárásban érintett kiskorú érdekeinek fokozott figyelembevételével jár el.

55.§ (2) bekezdése

(2) A mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmet a támogatás kifizetésének közvetlenül alkalmazandó közösségi jogi aktusban meghatározott esedékességéig bírálja el.

2016. július 01. napján hatályos 2007. évi XVII. törvény 1-5.§ és 55.§

1. § E törvény célja, hogy az eljárás törvényessége, eredményessége és átláthatósága érdekében a közösségi és a nemzeti forrásból folyósított mezőgazdasági, agrár- vidékfejlesztési, valamint halászati támogatások igénybevételének és a közös agrárpolitika egyéb, támogatás kifizetésével nem járó piacsabályozási intézkedéseiben (a továbbiakban együtt: intézkedés) való részvétel rendjét, az ügyfél, továbbá az irányítási, valamint a végrehajtási feladatokat ellátó szervek, illetve szervezetek jogait és kötelezettségeit egységesen szabályozza.

2. § A jogok rendeltetésszerű gyakorlása érdekében az irányítási, valamint a végrehajtási feladatokat ellátó szervek, illetve szervezetek az intézkedésekben való részvételhez kapcsolódó információhoz való egyenlő hozzáfutási esélyek biztosítása mellett megadják az ügyfelek részére a vonatkozó nemzeti jogszabályok és közösségi jogi aktusok, valamint egyéb rendelkezések megtartásához szükséges tájékoztatást, és lehetővé teszik számukra az intézkedésekben való részvétel közösségi jogi aktusokon, nemzeti jogszabályokon és egyéb rendelkezéseken alapuló rendjének megismerését.

3. § A végrehajtási feladatokat ellátó szervezetek minden ügyben kötelesek megkülönböztetés nélkül, az adott intézkedésre vonatkozó közösségi jogi aktusoknak és nemzeti hatáskörben kiadott jogszabályoknak, és az ezeken alapuló más rendelkezéseknek megfelelően, valamint a támogatási cél megvalósítását és rendeltetését elősegítő módon eljárni és intézkedni.

4. § Az ügyfél jogainak gyakorlása és kötelezettségeinek teljesítése során köteles elősegíteni a törvény végrehajtásában közreműködő szervek, szervezetek feladatainak végrehajtását.

5. § A piaci szereplők gazdálkodása kiszámíthatóságának érdekében biztosítani kell, hogy:

a) a támogatások kifizetéséért és az egyéb intézkedések lebonyolításának végrehajtásáért felelős intézményrendszer működése átlátható, szabályszerű, megfelelően szabályozott és a hatékonyság, gazdaságosság, eredményesség követelményeinek megfelelő legyen,

b) az ügyfelet csak a kérelem elbírálásához legszükségesebb mértékben terhelje adminisztrációs kötelezettség,

c) a támogatási kérelmeket, pályázatokat az egyenlő esélyek biztosítása mellett bírálja el, továbbá

d) a piaci szereplők a jogszabályok keretei között kiszámíthatóan, és határidőn belül jussanak hozzá az őket megillető támogatáshoz.

e) az átlagosnál kisebb gazdasági erővel rendelkező piaci szereplők számára is elérhetőek legyenek a versenyképessé válásukhoz szükséges támogatások.

f) a pályázati és kérelmezési feltételek és határidők a jogszabály vagy pályázati felhívás alapján egy benyújtási időszakban benyújtott kérelmek vagy pályázatok esetén – közösségi jogi aktus eltérő rendelkezése hiányában – az ügyfél hátrányára nem módosíthatók,

g) a törvény hatálya alá tartozó egyes intézkedések igénybevétele, az ahhoz kapcsolódó adatszolgáltatással, eljárásokkal kapcsolatos részletes, valamint az intézkedésekben való részvétellel kapcsolatos általános szabályokat tartalmazó, új intézkedést bevezető jogszabályt a kérelmek benyújtására nyitva álló időtartam kezdő napját legalább két hónappal, egyéb esetekben jogszabályt a kérelmek benyújtására nyitva álló időtartam kezdő napját legalább harminc nappal megelőzően kell kihirdetni. Haladéktalan szabályozást igénylő esetekben ezen időtartam – a jogalkotás rendjére vonatkozó szabályozás figyelembevétele mellett – lerövidíthető úgy, hogy haladéktalan szabályozást igénylő esetnek minősül, ha a szabályozással érintetteknek a jogszabály mielőbbi hatálybalépéséhez különösen méltányolható érdeke fűződik.

2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1.§ (1)-(2) és (4) bekezdése, 4.§(1) bekezdése

1. § (1) A közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja.

(2) A közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza. Hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos – ideértve gazdasági – érdekét szem előtt tartva jár el.

(4) A közigazgatási hatóság védi az ügyfelek jóhiszeműen szerzett és gyakorolt jogait, ezek korlátait törvény határozza meg.

4. § (1) Az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog és az eljárás során az anyanyelv használatának joga.

Indítványozó álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokon eljáró szervnek 13,5 hónap állt rendelkezésre a kérelem elbírálására és a határozatának meghozatalára.

Láthatóan itt a jogalkotó egy rendkívül hosszú ügyintézési határidőt biztosít a hatóságnak, hiszen több, mint egy év időtartamban került ez biztosításra és az ügyintézési határidő utolsó napja konkrét naphoz meghatározásra, mégpedig a kérelem benyújtásának évét követő év június 30. napjában.

Felperes álláspontja szerint ezen határidőn belül kell elbírálnia magát a kérelmet és a hozzá kapcsolódó esetlegesen alkalmazható vagy alkalmazandó szankciót, amennyiben ennek nem tesz eleget, úgy a kérelem elbírálására ugyan jogosult és köteles lesz, hiszen hatásköre és illetékessége nem vesz el, viszont a szankció alkalmazására való lehetősége már nem biztosított, az elenyészik/megszűnik a határidő túllépése okán. Erre álláspontom szerint maga az Alkotmánybíróság is hivatkozott az 5/2017. (III.10.) számú határozatában.

Láthatóan nem csak a fentebb idézett és hivatkozott jogszabályi rendelkezések sérültek, de maga a Ket. 1.§ (1) bekezdése is, mely kimondja:

„1. § (1) A közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében, mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja.”

Álláspontunk szerint a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete, a keresettel támadott határozatok alaptörvény-ellenesen kiszabott és fenntartott szankció – támogatásból kizárás- sérti az

Alaptörvény XXIV. cikk 1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, melyhez értelmezési keretet ad az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése. Így a tisztességes eljáráshoz való jogot és azon alapjogot, miszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy a hatóságok ügyeit ésszerű határidőn belül intézzék.

Elsődlegesen szükséges rögzíteni, hogy a bíróság ítéletében a felperes kereseti kérelmében rögzítettek folyamatosan félreértelmezte, így az alkotmánybírósági utólagos normakontrollra vonatkozó nyilatkozatot is, valamint ítéletében a jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes megállapítást tesz.

Felperes kereseti kérelmében az alábbiakat fogalmazta meg:

„A mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény 5.§ g) pontjának rendelkezése szerint „a törvény hatálya alá tartozó egyes intézkedések igénybevitelével, az ahhoz kapcsolódó adatszolgáltatással, eljárásokkal kapcsolatos részletes, valamint az intézkedésekben való részvétellel kapcsolatos általános szabályokat tartalmazó, új intézkedést bevezető jogszabályt a kérelem benyújtására nyitva álló időtartam kezdő napját legalább két hónappal, egyéb esetekben jogszabályt a kérelem benyújtására nyitva álló időtartam kezdő napját legalább harminc nappal megelőzően kell kihirdetni. Haladéktalan szabályozást igénylő esetekben ezen időtartam – a jogalkotás rendjére vonatkozó szabályozás figyelembevétele mellett – lerövidíthető úgy, hogy haladéktalan szabályozást igénylő esetnek minősül, ha a szabályozással érintetteknek a jogszabály mielőbbi hatálybalépéséhez különösen méltányolható érdeke fűződik.”

Az egységes kérelem benyújtásának kezdő időpontja általában április eleje és a záró nap május 15. nap. A 9/2015 (III. 13.) FM rendelet, mint az a rendelethől is látható 2015. március 13. napján került meghozatalra és ugyanezen napon került kihirdetésre. Ezen rendelet egy új rendelet és új jogszabály, így a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján a kihirdetés és a kérelem benyújtására nyitva álló időtartam kezdő időpontja között két hónapnak el kellett volna telnie, viszont jelen esetben egy hónap sem telt el, vagyis a jogszabályi rendelkezéseknek a rendelet nem felel meg, ha pedig az nem felel meg a jogszabályoknak, úgy ahhoz, vagy az esetleges hiba vagy téves benyújtásból adódóan, mely jelen esetben is fennáll nem fűződhet, nem fűződhetne az ügyfél számára joghátrány.”

A jogszabályi rendelkezésből egyértelműen kitűnik, hogy nem a kérelem benyújtására nyitva álló határidő utolsó napját jelöli meg, hanem a beadási határidő kezdő napját.

Ennek ellenére a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az ítélete indoklásában azt rögzíti, hogy nem látta megalapozottnak az FM rendelet utólagos normakontroll vizsgálatának kezdeményezését sem, mivel az FM rendelet 2015. március 13. napján kihirdetésre került és március 16-án hatályba lépett, így a gazdáknak május 15. napjáig 60 nap állt rendelkezésükre a kérelem előterjesztésére.

Láthatóan ezen indoklás és ténymegállapítás egyben irruellen és jogszabályellenes is, olyan alapvető téves jogértelmezésen alapul, mely a törvény szövegéből egyértelműen és evidensen megállapítható.

A jogszabály a kérelem benyújtására nyitva álló időtartam kezdő időpontját jelöli meg, tehát nem a benyújtás záró időpontját. Az ítélet azonban indoklásában ezen időpontot jelöli meg. Ennek alapján az ítélet már alapjában is jogszabályellenes és jogellenes, hiszen olyan jogszabállyal össze nem egyeztethető értelmezést tesz, mely nem a jogszabály szövegén alapul és nem egyezik a jogszabályi

rendelkezőkkel sem. Ezen túlmenően az a megállapítás is annak minősül, miszerint a gazdáknak 2015. március 13. illetve 16. naptól 60 nap állt rendelkezésére a kérelem előterjesztésére. Erre vonatkozóan a bíróság bizonyítást nem folytatott le és minden alap nélkül állította azt, hogy a gazdáknak 60 nap állt rendelkezésére a kérelem előterjesztésére. Alapvető téves és jogszabályellenes megállapításon nyugszik ezen tényközlés, hiszen a jogeljárás hatálybalépésével a támogatási kérelem benyújtásának határideje nem kezdődött el. Felperes hivatkozott arra, hogy ez április elején, illetve közepén történik meg, így egyértelműen megállapítható, hogy a kérelem benyújtására nyitva álló határidő kezdő napja és a hivatkozott rendelet kihirdetésének időpontja között a 60 nap nem telt el. A hivatkozott rendelet sehol sem utal arra, hogy a Támogatási törvény 5. §-ának g) pontjában rögzített 60 napos határidő akár 30 vagy 15 napra rövidülne le és álláspontunk szerint ennek jogszabályi feltételei sem álltak fenn annak okán, hogy a jogalkotó ezt tudomásunk szerint sehol nem rögzítette.

Iz felveti és fel kellett volna vetnie az Alkotmányosság kérdését is, hiszen álláspontunk szerint a jogbiztonság alkotmányos követelményével ellentétes jogalkotásról van szó, mivel a Támogatási törvényben foglalt rendelkezés megsértésével született meg a rendelet, így ahhoz álláspontom szerint a tévesen benyújtott kérelmet elbíráló határozat szerinti szankció alkalmazása ezen alapjogi rendelkezés és jogszabályi rendelkezés megsértése miatt nem lehetséges.

Álláspontunk szerint szükséges lett volna és szükséges ennek Alkotmánybíróság általi megvizsgálása és a szankció alkalmazás alaptörvény-ellenességének megállapítása, melyet érdemes és szükséges lenne az Alkotmánybíróságnak fontolóra venni.

A bíróságnak az indítványozó álláspontja szerint nincs joga ahhoz, hogy a felperes keresetében írtakat átírja és ahhoz sima, hogy a jogszabályban írt rendelkezésekkel tegye ugyanazt, márpedig jelen esetben arról van szó.

Mindezek alapján alapvető félreértelmezés okán a bíróság még fontolóra sem vette az utólagos normakontroll kezdeményezésének lehetőségét és ennek alapján rendelkezett akként, hogy a felperes kérelme ellenére nem indítja meg az eljárást, melyre csak a bíróságnak volt lehetősége. Mindezek alapján a felperes esete annak lehetőségétől, hogy az Alkotmánybíróság fontolóra vegye az ügy elbírálása során az utólagos normakontroll eljárás lefolytatását és a hivatkozott FM rendelet alkotmányosságának kérdését rendelethez kapcsolódó joghárnyok alkalmazhatóságának lehetőségével összefüggésben.

A tisztességes eljáráshoz való jog indítványozó álláspontja szerint magában foglalja azt, hogy a felperes keresetét a bíróságok nem idézik helytelenül és a jogszabályok szövegét sem. Ennek alapján nem tartalmaz az ítéletünk olyan indoklást, mely a jogszabály szövegével teljesen ellentétes.

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság azt is rögzítette ítéletében, hogy alperes helyesen hivatkozott a Kúria ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatosan kialakult joggyakorlatára és ennek kapcsán a Kfv.IV.35.049/2017/4, a Kfv. IV.35.047/2017/7 és a Kfv.IV.35.091/2017/5 számú eseti döntéseire. Indítványozó álláspontja szerint azonban ez sem helytálló, hiszen a hivatkozott döntések nem termeléshez kötött támogatáshoz kapcsolódó ügyekben, hanem fiatal mezőgazdasági termelők támogatása tárgyában születtek. A hivatkozott eljárásokban a 24/2015. (IV.28.) MvM rendelet alapján megpályázott és a pályázati feltétel változását érintő jogszabály módosítások képezték a vizsgálat tárgyát és ennek alapján az ügy érdemi elbírálása kapcsán az ügyintézési határidő túllépés kihatását a jogszabályváltozások miatt beállt bírálati szempontok változására. A felhívott eseti döntésekkel érintett ügyekben nem szankció alkalmazása, hanem jogszabályváltozás folytán a

támogatási jogosultság és feltételrendszerben bekövetkező változás és a változás folytán az annak való meg nem felelés a kérelmezők oldalán, azaz a kérelemnek helyt adó határozat meghozatalához fűződő érdek és annak megállapítása volt az eljárás tárgya szankció alkalmazása nélkül.

Indítványozó álláspontja szerint jelen ügygel összefüggésben nem ismerte fel a keresettel érintett kérelem és a határidő túllépés alaptörvényi összefüggését a bíróság és helytelenül alkalmazott olyan eseti döntéseket más eseti döntésekkel és AB határozattal ellentétben, melyek az alaptörvény-ellenességhez vezettek és vezetnek a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K. 27.847/2018/17. számú ítélet kapcsán.

Az eseti döntések tárgya alapjaiban eltérő jelen ügytől és a vonatkozó jogszabályok köre is az.

Indítványozónak nincs tudomása arról, hogy pontosan ilyen tárgyú ügyben született volna Kúria általi döntés – a Kúria a felülvizsgálati kérelem elutasításáról szóló végzésében maga sem jelöl meg ilyen tartalmú határozatokat – mely a szankció alkalmazásának lehetőségét és kérdését vizsgálta volna az ügyintézési határidő túllépésének függvényében a 9/2015. (III.13.) FM rendelettel meghatározott jogcímhez kötött támogatásokkal összefüggésben, konkrétabban a gyümölestermesztéshez kötött támogatásokkal összefüggésben.

Megjegyezni szükséges, hogy a Kúria Kfv.I. 35.760/2016/6. számú ítélete éppen azon egységesnek nevezett Kúriai álláspont ellen hat, melyen a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete alapszik. Ezen döntés adójogi eljárásban született, ahol maga a Kúria is megállapította, hogy az ügyintézési határidő túllépése eredményeként szankció, azaz adóbírság alkalmazására nem kerülhet sor, figyelemmel az 5/2017. (III.10.) AB határozatban foglaltakra és az abban foglaltak egybevetésével jelen ügy kapcsán. A hivatkozott adóügyben az adóhatóság adóhiányt, bírságot és késedelmi pótlékot szabott ki úgy, hogy a hatóság által nyitva állt ügyintézési határidő már lejárt.

Az Alkotmánybíróság az 5/2017. (III.10.) AB határozatában és a most hivatkozott Kfv.I. 35.760/2016/6. számú ítéletben (meghozatal időpontja 2017. szeptember 14.) rögzítettekkel ellentétben a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.K. 27.847/2018/17. számú ítéletében mégis arra a megállapításra jutott, hogy mivel a Kúria Kfv.IV.35.049/2017/4. a Kfv. IV.35.047/2017/7 és a Kfv.IV.35.091/2017/5 számú eseti döntéseiben írt jogszabályváltozás nem következett be, így felperesnek semmilyen hátránya nem származott, függetlenül attól, hogy a jogszabály által konkrétan, naptári napon megjelölt ügyintézési határidő túllépése megtörtént. Igaz ennek konkrét és egyértelmű tényyszerűségét a bíróság is ok nélkül mellőzte az ítélete indoklásában. Ez felveti indítványozó álláspontja alapján a pártatlan, részrehajlás nélküli eljárás megállapíthatóságát is. (Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése)

Jelen ügyben azonban egyértelműen nem elsődlegesen a támogatási jogosultság vizsgálata képezte az eljárás tárgyát, mivel felperes ilyen kereseti kérelmet nem terjesztett elő. *Jelen eljárásban a kérelem elutasításához társuló szankció alkalmazásának és alkalmazhatóságának kérdése volt az eljárás tárgya.*

Mindezek ellenére, hogy a bíróság olyan kúriai döntésekre hivatkozva állapított meg tényállását, melyek tárgya teljesen eltérő jelen ügytől és a tényállás is teljesen különböző, a felperes által hivatkozott 5/2017. (III.10.) AB határozat tekintetében azt rögzíti, hogy azon eljárás alapjául szolgáló csatorna bírság, mint közigazgatási szankció tekintetében tett az Alkotmánybíróság megállapításokat, mely szankció kiszabására a jogszabály határidőket állapít meg, így azon ügy eltérő jelen ügytől.

Álláspontunk szerint azon tényállás legalább ugyanolyan mértékben mutat hasonlóságot jelen ügygel, mint a bíróság által felhívott Kúria általi eseti döntések.

Indítványozó álláspontja szerint azonban az Alkotmánybíróság egyedi ügyekben hozott határozatai legalább ugyanolyan súllyal kell és kellene, hogy a jogrendszerbe és az igazságszolgáltatás rendszerébe figyelembe vételre kerüljenek, mint a Kúriai döntések, hiszen az Alkotmánybíróság

indítványozó álláspontja szerint döntései során az Alaptörvény rendelkezéseinek összevetésével és az Alaptörvényben megfogalmazott alapjogok értelmezésével és értékelésével hozza meg döntéseit.

Álláspontunk szerint az Alaptörvényben biztosított alapjogok érvényesülése, illetőleg azok megsértése körében szükséges vizsgálatoknak nem csak és kizárólag az Alkotmánybíróság eljárásában kell és kellene megtörténnie, hanem a hatóság általi eljárásban is, valamint az elsőfokú, esetleges másodfokú bírósági eljárásokban és rendkívüli perorvoslat esetében a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásokban is.

Ezt támasztja alá az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott azon szabály, miszerint "a) bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik."

Indítványozó álláspontja szerint az Alkotmánybíróság hivatkozott 5/2017. (III.10.) határozata érdemben bíralt el konkrét ügyet, viszont a döntés meghozatala során olyan általános érvényű és alkotmányos jogokat érintő megállapításokat tesz, melyek a tényállástól függetlenül Alaptörvényből levezetésre kerülő megállapítások. Ugyanez állapítható meg a 2019. május 30. napon meghozott 17/2019. (V.30.) AB határozatban foglaltakkal összefüggésben, mely indítványozó álláspontja szerint megerősítette azt is, hogy az 5/2017. (III.10.) AB határozatban foglalt rendelkezések helyesek és azokkal összefüggésben időközben sem merült fel kétely. Látható és megállapítható, hogy az AB határozatok alapját képező két ügy más hatósági jogterületet érint, azonban ez nem zárja ki azt, hogy a Bíróságok helyesen – az egyes döntések meghozatal során figyelemmel és tekintettel legyenek ítélezésük során az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányossági megállapításaira és ezáltal az Alaptörvényben biztosított alapjogokra is, ennek kapcsán az ügyintézési határidők hatósági túllépése miatti jogkövetkezmények alkalmazhatóságának vizsgálata ténylegesen megtörténik és nem csak kizárólag jogszabályi hivatkozásokkal, felszines, vizsgálatot mellőző módon kerül megállapításra az egész eljárás és az azok alapján született döntések jogszerűsége.

Látható és indítványozó álláspontja szerint tényszerűen megállapítható, hogy függetlenül attól, hogy az 5/2017. (III.10.) AB határozat csatorna bírság ügyében keletkezett, nem zárja ki azt, hogy annak alapján és az abban foglaltak figyelembe vételével – az alaptörvényben rögzített alapjogok érvényesülése érdekében – más jogterületeken felmerülő ügyintézési határidő túllépése kapcsán is érvényesüljenek a vonatkozó rendelkezések. A hivatkozott adóügyi eljárásban nem került sor jogszabályváltozásra, illetőleg nem annak kapcsán került megállapításra a bírság szankció kiszabás mellőzésének szükségessége elévülési időn belül, de az ügyintézési határidő túllépését követően.

Indítványozó által hivatkozott 5/2017. (III.30.) AB határozat (14)-(17) pontjaiban rögzítetteknek álláspontunk szerint indítványozó ügyében is vizsgálat tárgyát kellett volna képeznie a hatóságok és a bíróság által. A vizsgálat alapján a jelen panaszban foglaltak és az eddig keletkezett valamennyi eljárási szakaszban tett nyilatkozatai alapján és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések és Alaptörvény felhívott rendelkezése folytán a szankció kiszabására nem kerülhetett volna sor.

Indítványozó álláspontja szerint igenis a hatóságoknak nem csak joga, hanem kötelessége az, hogy a rájuk irányadó jogszabályi határidőket betartsák. Az Alkotmánybíróság a határozat 15. pontjában rámutatott arra, hogy ez különösen igaz abban az esetben, amikor a hatóság az ügyféllel szemben szankciót is megállapít.

Indítványozó álláspontja szerint a vele szemben kiszabott szankció, azaz a támogatásból történő kizárás nem eljárásjogi, hanem anyagi jogi szankció (hiszen a hatóság közigazgatási normasértés miatt alkalmaz hátrányos jogkövetkezményt). A szankció kiszabására a kérelem elbírálásával egy időben meg kellett történnie, hiszen a kérelem elutasítását követően a felek között ezen kérelem kapcsán a jogviszony megszűnik, a szankció alkalmazására vonatkozó minden tény adat, rendelkezésre állt és magából a jogszabályi normaszövegből is megállapítható ez. A hatóság ennek megfelelően meg is hozta a döntését és egy határozatban került sor a kérelem elutasítására és a szankció alkalmazására,

úgy az egységként kezelendő azzal, hogy a határidőn túl meghozott döntés okán a szankció alkalmazás lehetősége már elenyészik.

Indítványozó álláspontja szerint az alapeljárásban elsőfokon eljáró MVH-nak a jogszabály konkrétan megjelölte az adott ügyben az ügyintézési határidőt, azzal, hogy azt a kérelem benyújtását követő év június 30. napjában jelölte meg. *A megismételt eljárásban is jogszabály állapította meg az ügyintézési határidőt, mely ügyintézési határidő a Magyar Államkincstár által elismerten 2017. március 15. napján járt le.*

A másodfokon eljáró Agrárminiszter eljárása vonatkozásában a Ket. 33.§ (1) bekezdése által meghatározott és a 2007. évi XVII. törvény 57/A.§ (4) bekezdésében biztosított két hónapos ügyintézési határidő ált. rendelkezésére azzal, hogy indokolt esetben, egy alkalommal ugyanezen időtartammal meghosszabbítható az elbírálás időpontja, azaz az ügyintézési határidő. A hosszabbítás folytán az ügyintézési határidő ebben az esetben 2018. január 08. napon lejárt.

Az alapeljárásban a kérelem elbírálásának határideje konkrétan megjelölt határidő volt, melyre vonatkozóan jogszabályok nem biztosítanak határidő hosszabbítást. A benyújtott kérelmet ezen időpontig nem csak, hogy el kell bírálania az adott és illetékes hatóságnak, hanem a kiutalás felől is rendelkezni kell ezen időpontig. A kiutalás már önmagában magába foglalja azt, hogy határozat meghozatala mindenképpen szükséges. A jogszabály alapján ezen időpontig a kérelemnek vagy helyt adó, vagy azt elutasító határozat kell születessen és a jogszabály rendelkezése folytán a kérelem elutasítása esetén a 640/2014/EU rendelet 19. cikk rendelkezéseiben foglalt szankciókat is alkalmazni kell.

Indítványozó álláspontja szerint a jelen speciális jogszabály alkalmazásának van helye az érintett eljárásban, hiszen a Ket. az ügyintézési határidőt ettől rövidebb időközben állapítja meg. Láthatóan jelen eljárásban az elsőfokon eljáró szervnek mintegy 13 hónap áll rendelkezésére az eljárás lefolytatására és döntése meghozatalára.

A megismételt eljárásban a Ket. és a Támogatási törvény rendelkezései alapján áll fenn az ügyintézési határidő álláspontunk szerint.

Az Alkotmánybíróság a hivatkozott határozat (16) pontjában rögzítette, hogy a tisztességes eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk vonatkozó határidőket betartsák, és a bíróságok e határidők be nem tartását ne az ügyfél terhére, hanem javára értékeljék.

Az alkotmánybíróság kifejtette, hogy a jogalkotót illeti meg annak meghatározása, hogy egy adott közigazgatási határozat meghozatalára mennyi idő elegendő és ennek elbírálása nem alkotmányossági kérdés. Viszont az már alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkalmazó szervek a jogalkotó által meghatározott kötelezettségeiket teljesítsék, és ne hozzanak olyan döntéseket, amelyekre a jogszabályok szövege alapján már nincs lehetőségük.

Indítványozó álláspontja szerint a kérelem elutasításával együtt és egy időben kiszabott szankció alkalmazásának határideje 2016. június 30., hiszen ez a kérelemhez kapcsolódó járulékos szankció, így a kérelem elbírálásával együtt kell a szankció alkalmazásáról is rendelkezni, mint ahogyan ezt tette is a hatóság. Figyelemmel arra azonban, hogy a hatóság csak 2016. július 01. napon hozta meg a határozatát, így a szankció alkalmazására nyitva álló határidőt már túllépte és a kérelem elutasításával egyidőben a szankció alkalmazásának már nem volt helye az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének első mondata értelmében sem.

Álláspontunk szerint a megismételt eljárás tekintetében a határidőt nem hosszabbítja meg az a tény, hogy az elsőfokú hatóság határozatának megsemmisítése folytán a másodfokon eljáró hatóság új eljárás lefolytatására kötelezte az elsőfokon eljáró szervet.

Amennyiben arra az álláspontra helyezkedünk, hogy a megismételt eljárásra nem vonatkozna ezen fent megjelölt határidő, úgy abban az esetben is a jogszabály szerint meghatározott határidőn belüli döntés

alaptörvényi követelmény, így a határidőn túli döntés nem eredményezheti a szankció alkalmazási jog elenyészésének megszűnését, illetve amennyiben erre az új eljárásban sor is kerülhetne, úgy az csak a jogszabály által meghatározott ügyintézési határidőn belül biztosított a hatóságok részére.

Az Alkotmánybíróság az 5/2017. (III.10.) AB határozat rögzíti többek között az alábbiakat a (17) pontban: „A fentiekre tekintettel az a bírói értelmezés, mely ezzel szemben a szankcióalkalmazási határidő elmulasztásához – a tételes jogszabályi előírás szerinti határidő letelte után – nem fűzi azt a következményt, hogy az e határidőt túllépő hatóságok szankcióalkalmazási lehetősége elenyészik, vagyis amely szerint a rá vonatkozó anyagi jogi határidő elmulasztó közigazgatási hatóság pusztán emiatt nem követ el az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével ellentétes....”

Álláspontunk szerint ennek alapján a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K. 27.847/2018.17. számú ítélete, csakúgy, mint a Kúria Kfv. IV.35. 455/2019/2. számú végzése téves bírói értelmezés alapján született meg, mivel az ügy érdemére kihat a szankció alkalmazás, azt együtt, egységben kell kezelni, hiszen a kérelem elutasításához kapcsolódik a szankció alkalmazás, annak mértéke tekintetében a meg nem felelés mértékétől függően lehet eltérés. Az ügyintézési elmulasztó közigazgatási hatóság az ügy érdemére kiható jogszabálysértést követett el álláspontunk szerint és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével ellentétes....

Mindezekre tekintettel indítványozó nyomatékos álláspontja szerint téves azon bírói jogértelmezés, miszerint az ügyintézési határidő letelte semmilyen formában és módon nem hat ki a szankció alkalmazására jelen ügyben és jelen eljárásban. Álláspontunk szerint az eljáró hatóság igenis az ügy érdemére kiható jogszabálysértést követett el akkor, amikor az ügyintézési határidőt túllépve szankció alkalmazására került sor.

Ugyanezen okfejtés és érvek mellett igaz ez a megismételt eljárásban a Magyar Államkincstár által meghozott elsőfokú és szankciót alkalmazó határozatra (317/4501/7/2/2017. iktatószámú határozat) is, hiszen abban az esetben is az ügyintézési határidőt jóval túllépve 2017. március 15. napja helyett 2017. június 26. napon került sor a határozat meghozatalára és azzal egyidejűleg szankció alkalmazására.

Indítványozó itt kívánja rögzíteni annak tényét, hogy a másodfokon eljáró Agrárminiszter az AJH/2530/2018. iktatószámú 2137751589 iratazonosító számú döntését szintén határidőn túl hozta meg, így a másodfokú döntés meghozatala során is az Alaptörvényt sértő döntés született, mely helybenhagyta az elsőfokú döntést és a határidők tekintetében kialakult joggyakorlatra hivatkozással mellőzte annak részletes és jogszabályokkal alátámasztott indoklását, hogy a joggyakorlat alkotmányossága és jogszerűsége mely tényeken és jogszabályhelyeken alapszik.

Szemmel láthatóan és egyértelműen rögzíthetően megállapítható, hogy az MVH 317/0501/2718/12/2015. számú határozata ellen benyújtott fellebbezés eredményeként lefolytatott fellebbezési, jogorvoslati eljárást leszámítva egyetlen egy közigazgatási szakban sem sikerült az ügyintézési határidőn belüli döntést meghozni, mely okán egyértelműen megállapítható, hogy az Alaptörvényben biztosított azon alapjoga sérült indítványozónak, melyet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének első mondata rögzít, azaz azon alapjog miszerint „mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.”

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti az is, ha a bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tesz ugyan, azonban az abban felhívott és a döntés

alapját képező eseti döntések merőben más tényállás alapján születtek meg, mi több akkor is, amikor a jogszabályi norma szövegét ugyan helyesen hivatkozta be a bíróság, viszont az abból levezetett következtetése egyértelműen értelmezéstől függetlenül ellentmond a felhívott jogszabályhely rendelkezéseinek.

Indítványozó álláspontja szerint itt mindenképpen szükséges lett volna nem csak Kúriai döntéseket felhívni és osztani alperes álláspontját, hanem részletesen indokát adni, hogy miért is lehet az indítványozó ügyében megvalósult ügyintézési határidők túllépését a hivatkozott Kúriai döntések alapján elbírálni és mi a tényállások azon közös sajátossága, mely indokoltá teszi azt, hogy automatikusan alkalmazza a Bíróság ítéletében a Kúria alapjaiban más döntéseit és az annak alapján kialakult gyakorlatot, annak ellenére, hogy ezzel ellentétes jogértelmezésre is sor került / pl. fentebb hivatkozott 5/2017. (III.10.) AB határozat és a Kúria Kfv. I.35.760/2016/6. számú eseti döntése/.

A bíróság nem tesz eleget az indokolási kötelezettségének, amennyiben a kereseti hivatkozásokkal összefüggésben nem fejt ki saját, a bizonyítékok mérlegelésén alapuló meggyőződését a szankció alkalmazásával, illetve annak ügyintézési határidőn túli alkalmazhatósága körében, hiszen jelen eljárásban indítványozó nem azt kérte keresetében, hogy a közigazgatási határozatok rendelkezéseivel ellentétben kerüljön megállapításra, hogy a támogatási feltételeknek megfelel, hanem annak megállapítását kérte, hogy a közigazgatási szervek/hatóságok határidőn túl hozott döntései a szankcióalkalmazás lehetőségét kizárják.

Az indítványozó a keresetben kifejezetten kérte továbbá, hogy a Bíróság döntsön az alkalmazott szankció jogszerűsége kérdésében, azonban a bíróság indítványozó álláspontja szerint ezen kötelezettségének nem tett eleget, így az hiányos.

II.2 A Kúria Kfv.IV.35.455/2019/2. számú végzése vonatkozásában arra hivatkozunk, hogy a Kúria végzése az Alaptörvény alábbi rendelkezéseibe ütközik, illetve sérti az Alaptörvényben biztosított alábbi jogokat:

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdése

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdése

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Alaptörvény R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hivatással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Alaptörvény 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat

indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Ezen pontban külön ismételten nem kerülnek felsorolásra a kapcsolódó jogszabályok, azonban indítványozó ezen jogszabályokat itt is meg kívánja jelölni a fenti felsorolás megisméltése nélkül.

Mint a tényállás ismertetése körében kifejtettük, az indítványozó a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi bíróság 13.K.27.847/2018/7. számú ítéletével szemben a Kp. 115. § (1) bekezdésében biztosított joggal élve rendkívüli jogorvoslatként felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Kúria a hivatkozott végzéssel azonban a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § rendelkezései alapján megtagadta, mert az előadott indokok alapján a kérelem befogadására nem volt lehetőség.

A Kúria a Kfv.IV.35.455/2019/2. számú végzésének (6) pontjában azt rögzíti, hogy a felperes felülvizsgálati kérelem Kp. 118.§ (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti befogadhatósága tekintetében érdemben igazoló indoklást nem terjesztett elő.

A Kúria álláspontja szerint a felperes által hivatkozott 5/2017. (III.10.) AB határozattal – mely jelen ügy tényállástól eltérő és amelyben az Alkotmánybíróság a csatorna bírság, mint közigazgatási szankció alkalmazása vonatkozásában tett megállapításokat – a divergáló joggyakorlat nem igazolható. Ennek alapján megállapítható, hogy a kb. 118.§ (1) bekezdés a.) pontja szerinti befogadási feltétel nem áll fenn.

A (7) bekezdésben a Kúria kifejti, hogy az ügyintézési határidő kérdését több határozatában is vizsgálta és következetes megállapításra jutott, mely szerint a határidő túllépés az ügy érdemét érintő eljárási szabálysértésnek csak akkor minősül, ha kifejezetten a határidő után hatályba lépő jogszabályi rendelkezés alkalmazása miatt keletkezik olyan körülmény, ami a határidőben való eljárás esetén az ő vonatkozásában nem állt volna fenn. Ennek kapcsán a Kúria megjelöli a Kfv.IV.35.049/2017/4., a Kfv.IV.35.047/2017/7., a Kfv.IV.35.091/2017/5., a Kfv.IV.35.050/2017/4. és a Kfv.IV.35.093/2017/5. számú eseti döntéseit.

Indítványozó azonban nyomtatékosan megjegyzi, hogy a Kúria által hivatkozott jogesetek és az azok alapját képező tényállások jelen tényállástól alapjaiban és lényegesen eltérőek az alábbiak miatt és szerint, hiszen a felhívott eseti döntések vonatkozásában:

- valamennyi esetben fiatal mezőgazdasági termelők támogatása tárgyában születtek.
- valamennyi esetben jogosultsági feltétel elbírálásával összefüggő ügyekről volt szó
- valamennyi esetben a 24/2015. (IV.28.) MvM rendelet képezte a jogosultság alapját és ezen Jogcímrendelet alkalmazására került sor,
- valamennyi felsorolt esetben az ügyintézési határidő túllépése és a jogosultsági feltételek változása adott okot a jogvitára, *szankció alkalmazása egyik esetben sem történt, mivel maga a támogatás és a pályázati rendszer alapján annak kérdése fel sem merült.*

Láthatóan azonban jelen esetben teljesen más összefüggésben merült fel az ügyintézési határidő kérdése és nem kapcsolódik esetleges időközbeni jogszabályváltozásokhoz. *Jelen ügyben nem jogosultság megállapítására vagy megállapíthatóságára irányul indítványozó kérelme, hanem a szankcionálási lehetőség kérdésének vizsgálatára*, mely alapján indítványozó álláspontja az, hogy az ügyintézési határidő túllépésének vizsgálata merőben elkülönül és elválnak a fenti tényállásoktól. Indítványozó álláspontja az, hogy az ügyintézési határidő túllépése miatt a szankció alkalmazás

lehetősége megszűnt jelen ügyben, mely nem jogszabályváltozásokkal összefüggő. A határozat érdemi részét képezi az, hogy a kérelem elutasítása mellett a szankcióalkalmazásra is sor került. Így a határidő túllépés olyan eljárási és anyagi jogi szabálysértés, mely érdemben kihat a közigazgatási szerv azon döntési körére, mely alapján azt jogszerűen alkalmazhatja és alkalmazhatta volna.

Figyelemmel arra, hogy a Kúria végzésének meghozatala időpontjában más ügyben már keletkezett olyan Kúria által hozott döntés, mely az indítványozó által hivatkozott 5/2017. (III.10.) AB határozat

mentén, annak rendelkezéseit szem előtt tartva, az alapjogok érvényesülésének vizsgálatával hozott olyan döntést, mely az adóbírság megállapíthatósága körében, azaz szankció alkalmazás körében született. Ennek alapján divergáló joggyakorlatról indítványozó álláspontja szerint igenis beszélhetünk.

Indítványozó álláspontja szerint az adóügyi kérdésben hozott ítélet tényállása jobban hasonlít jelen ügy tényállására, mint a Kúria által felhívott jogesetek.

Álláspontunk szerint a tisztességes eljáráshoz való jog sérül akkor, amikor tényállásilag merőben különböző döntésekre hivatkozva kerül sor azon megállapításra, hogy a Kúria joggyakorlata egységes annak ellenére, hogy ez egyértelműen és kétséget kizáróan nem jelenthető ki. Az Alkotmánybíróság 17/2019. (V.30.) AB határozata is ezt igazolja és támasztja alá, mely a Kúria Kfv.I.35.760/2016/6. számú eseti döntésével összefüggésben született.

A Kúria a Kp. 118.§ (1) bekezdés b) pontja vonatkozásában kifejti és rögzíti azt, amit a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 13.K.27.847/2018/17. számú ítéletében is rögzít, miszerint a jogcímrendelet hatályba lépésétől a kérelem elterjesztésére a gazdának 60 nap állt rendelkezésére. Ez semmilyen vonatkozásban nem helytálló a korábban már leírtak okán. Egyrészt tényként rögzít olyat, amire bizonyítás nem folyt, így arra, hogy mely időponttól, azaz időpontig lehet kérelmeket benyújtani, így már maga a Kúria is iratellenes megállapítást tesz. Valamint egyértelműen igazolódni látszik azon átvett félreértelmezés, miszerint az FM rendelet hatálybalépése és a Támogatási Törvény 5.§ g) pontban fogalt 60 napos időköz meg volt. Elfogadhatatlan a Kúria azon tényállítása is miszerint a felperes a határidő előtt – április 28-án- terjesztette elő kérelmét. Álláspontom szerint ennek relevanciája nincs akkor, amikor a felülvizsgálati kérelemben nem azt jelöli meg felperes, hogy nem volt ideje felkészülni és ezért beadni sem kérelmét. Az fel sem merült, hiszen abban az esetben, amennyiben határidőben nem nyújtja be indítványozó a kérelmet, úgy a kérelem tartalmától függetlenül elutasításra került volna a kérelem. Itt azonban nem erről volt és van szó, hanem arról, hogy a *Támogatási törvény 5.§ g) pontjában* foglalt rendelkezések megsértésével született felperes szerint a jogszabály és ennek alapján *a 60 napos időköz nem volt meg a jogszabály kihirdetés és a kérelem beadás kezdő napja között*. Láthatóan egyáltalán nem az indítványban foglaltakat vizsgálta meg a Kúria, így tulajdonképpen végzése nem felel meg a Kp. 115. § és 118.§ rendelkezéseink. Ennek alapján azonban a végzés már önmagában is alaptörvény ellenes, hiszen a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme egyértelműen fellelhető a Kúria eljárásában.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadhatósága kérdése kapcsán úgy foglal állást, hogy a Kp. 118.§ (1) bekezdés b) pontja vonatkozásában sem indokolta felperes, hogy azt mi támasztja alá a befogadhatóságot és az ok mivel igazolható pontosan. Álláspontom szerint azonban az a tény, hogy *egyetlen egy eljárásban a közigazgatási szervek négy érdemi esetből három esetben ügyintézési határidőn túl jártak el és hoztak döntést már önmagában felveti annak szükségességét, hogy a Kúria döntsön arról, hogy a határidők sorozatos túllépése és ügyintézési határidőn túli döntés milyen jogkövetkezményekkel jár*, ennek okán lehetséges és-e és jogszerű-e a szankció alkalmazás a határidőket folyamatosan megtartó ügyfelekkel szemben.

Felperes a befogadhatóság körében kifejtette, hogy a mezőgazdasági támogatások határidőben történő elbírálásának kérdése, a határidőn túl elbírált kérelmekhez esetlegesen kapcsolódó szankciók alkalmazhatóságának kérdése, a jogszabályok, jogcímrendeletek megalkotása és alkalmazása közötti időköz lerövidítése, a támogatási törvénnyel összhangban nem álló időköz eredményeként a

szankcionálási lehetőség jogszerűségének kérdése. a felróhatóság és a méltányosság gyakorlásának ezekkel összefüggő vizsgálata olyan különleges súlyú kérdések és problémák, melyek társadalmi jelentősége vitathatatlan, hiszen a mezőgazdasági termelés kapcsán évről évre támogatások benyújtása és elbírálása történik, így kiemelkedő jelentősége van, hogy a kérelmezők és a kérelmet elbírálók is tisztában legyenek a határidők döntést befolyásoló vagy alakító hatásával, hiszen ez a folyamatban levő és a későbbiekben megindításra kerülő mezőgazdasági támogatásokhoz kapcsolódó eljárás szempontjából is jelentőséggel bír. (Kp. 118.§ (1) bekezdés b) pont)

Megjegyezni szükséges, hogy nem egyedi esetről van szó, hiszen a Kúria által felhívott döntésekben is kivétel nélkül megsértették a hatóságok az ügyintézési határidőket. Látható, hogy az eljáró hatóságok általi ügyintézési határidők be nem tartása nem csak az indítványozó ügyében jelentkező probléma és egyedi esetnek semmiképpen nem mondható, így felfoghatatlan, hogy ennek a kérdésnek és ezáltal az Alaptörvényben is biztosított ésszerű határidőn belüli döntéshez való jog megsértésének kérdése miért nem minősül olyan kiemelkedő társadalmi jelentőségű kérdésnek, mely tekintetében szükséges dönteni, illetve miért nem minősül olyan jogkérdésnek, mely társadalmi jelentőséggel bír, főleg akkor amikor szankcionálási jogot is biztosítanak a jogszabályok a hatóságnak. Ez önmagában sem lehet kétséges, hiszen az Alaptörvényből levezethető. A döntés érdeme jelene esetben nem csak az, hogy a kérelmet elutasítják, hanem az is, hogy mellette alkalmaznak-e szankciót és milyen mértékű az.

Álláspontunk szerint a Kúria az eljárása során és a befogadhatóság kérdésének megítélése és elbírálása során megsértette ezáltal az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését, mivel álláspontunk szerint az Alaptörvény részrehajlás nélküli, tisztességes eljárást követel meg valamennyi hatóságtól, így álláspontunk szerint a bíróságoktól is, azonban jelen esetben a fent felsorolt érvek és okok alapján ez kétséges. Kétségesé teszi annak ténye is, hogy a hatóságok általi sorozatos ügyintézési határidő túllépésnek semmiféle érdemi jelentőséget nem tulajdonít a Kúria sem és nem tartja szükségesnek a felülvizsgálati kérelem befogadását és ennek alapján döntés meghozatalát, mely alapján a hatóságok igenis fontosnak tartanak az ügyintézési határidőket és ezáltal az alapjogokat.

Álláspontunk szerint amennyiben a jogszabályi határidők a hatóságokat nem kötik, illetve csak részben kötik, úgy alapvetően az R) cikk (3) bekezdése és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglaltak teljesülése is kétséges, hiszen egy demokratikus jogállamban nem lehetséges az, hogy egyes kötelezettségeket, így a hatóságokra irányadó ügyintézési határidőket nem kell szigorúan venni és a hatóságok tekintetében az csak és kizárólag korlátozottan bír relevanciával. Ennek alapján a hatóságok azon kötelezettsége, hogy a jogszabályok rendelkezései betartják és betartatják csak féligazság, hiszen a kötelezettségük közé nem tartozik a betartás? Álláspontunk szerint ez aggályos lehet az Alaptörvényben rögzítettek alapján és annak szellemében.

Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése – tisztességes eljáráshoz való jog

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése – Nemzeti hitvallás is, mely szerint „valljuk, hogy népeuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi”.

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

Álláspontunk szerint a felperes kellőképpen megindokolta azt, hogy miért állnak fenn a befogadhatóság feltételei. Az új Kp. egy olyan szubjektív rendszert állított fel a felülvizsgálati kérelmek befogadhatósága kérdésében és az indokok megítélése kapcsán mely szintén felveti az alkotmányosság problémáját, hiszen indítványozó részletesen indokolt felülvizsgálati kérelme ellenére mégis annak megállapítására kerül sor, miszerint nem indokolt és alá nem támasztott indítványról van szó, mely a befogadhatóságot nem teszi lehetővé és indokolttá.

Az Alkotmánybíróság a 3027/2018. (II. 6.) AB határozatban kifejtette, hogy a felülvizsgálati eljárás olyan rendkívüli perorvoslat, amely a jogerős ítélettel, illetve egyes végzésekkel szemben jogszabálysértésre hivatkozva vehető igénybe. A következetes alkotmánybíróági értelmezés szerint a felülvizsgálat – bár eljárásjogi értelemben jogorvoslatnak minősül – mégsem hozható érdemi alkotmányossági összefüggésbe az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslatihoz való joggal. A jogalkotó döntésén múlik ugyanis, hogy intézményesít-e ilyen rendkívüli jogorvoslatot vagy sem, és nagyjukú szabadsággal rendelkezik e jogorvoslat terjedelmét, feltételeit illetően is. Ugyanakkor, ha biztosít ilyen jogorvoslatot, akkor ennek az eljárási szakasznak is meg kell felelnie a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó követelményeknek. Ebből következően a felülvizsgálati eljárásnak is ki kell elégítenie az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből következő alkotmányos elvárásokat.

Álláspontunk szerint továbbá ennek a kérdésnek a megítélése körében nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy olyan közigazgatási perekben, amelyekben rendes jogorvoslatra lehetőség nincs, a felülvizsgálat, mint rendkívüli jogorvoslat az egyetlen eszköze az ügy érdemére kiható jogszabálysértések orvoslásának.

A Kp. 118. §-a valóban akként rendelkezik, hogy közigazgatási perben a Kúria akkor vizsgálja felül a bíróság jogerős döntését, ha az ügy érdemi elbírálására kiható jogszabálysértés vizsgálata egyben magasabb igazszolgáltatási közérdeket is szolgál, melyek az alábbiak:

- a) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
- b) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
- c) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége vagy
- d) a Kúria közzétett ítélezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés.

Nem rendelkezik azonban a Kp. arról, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztőnek indokolási kötelezettsége állna fenn a fenti körben, annak pontos feltételeit sem határozza meg, hogy hogyan és miként történhet meg az indokoltság igazolása a felülvizsgálati eljárást kezdeményező fél részéről. Véleményünk szerint azonban ennek ellenére felperes indoklási kötelezettségének eleget tett a felülvizsgálati kérelmében álláspontunk szerint, így a végzésben rögzített indoklás és egyáltalán a befogadhatóság kérdésében történő nemleges döntés alapjog ellenes és Alaptörvényt sértően került megállapításra.

A fentieket támasztja alá továbbá a Kp. 118. § (2) bekezdése is, mely szerint a Kúria indokolási kötelezettsége a kérelem befogadása körében negatív irányú, azaz végzését csak akkor kell indokolnia, ha a befogadást megtagadja. Mindezekből álláspontunk szerint az következik, hogy az ügy teljes terjedelmének vizsgálatával a Kúriának - kérelmezői hivatkozástól függetlenül - kell vizsgálnia, hogy a kérelmező által kötelezően megjelölendő, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a Kp. 118. § rendelkezései szerint indokolt-e, vagy sem, és amennyiben nem, a Kúriának indokolási kötelezettsége áll fenn a tekintetben, hogy a kérelmező által megjelölt érdemi jogszabálysértés vizsgálatát milyen okból mellözi.

Álláspontunk szerint nem következhet más értelmezés a Kp. alábbi rendelkezéseiből:

115. § [A felülvizsgálat alapja és eljárási szabályai]

(1) A jogerős ítélet, továbbá a keresetlevelet visszautasító vagy az eljárást megszüntető jogerős végzés ellen jogszabálysértésre hivatkozással felülvizsgálati kérelmet terjeszthet elő a fél, az érdekelt, valamint a rendelkezés rá vonatkozó része ellen az, akire a határozat rendelkezést tartalmaz.

118. § (1) A Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

a) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

b) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

c) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége vagy

d) a Kúria közzétett ítélkezési gyakorlatától eltérő ítéleti rendelkezés miatt indokolt.

(2) A felülvizsgálati kérelem befogadásáról vagy a befogadás megtagadásáról a Kúria háromtagú tanácsban, tárgyaláson kívül, a felterjesztéstől számított harminc napon belül határoz. A felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzést indokolni kell.

A Kúria eljárása továbbá sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot abban a vonatkozásban is, hogy a végzés indokolása hiányos és az a jogszabályi rendelkezésekkel is ellentétes megállapításokat tartalmaz.

A Kúria végzése szerint a befogadás megtagadásának egyik oka az volt, hogy az ügyintézési határidő túllépésének kérdéskörét már több határozatában is vizsgálta. Azonban a jelen beadványban írtak alapján ez nem képezheti a befogadhatóság megtagadását, hiszen azon ügyek még tényállás tekintetében sem hasonlatosak, így a felhívott döntések alapján nem beszélhetünk a jelen ügy tárgyát is érintő kialakult bírói gyakorlatról, illetőleg a Kúria más tanácsa más ügyben figyelemmel az Alkotmánybíróság döntésére a jelen ügy tényálláshoz jobban hasonló ügyben eltérő álláspontra helyezkedett. Így a divergáló joggyakorlat megállapítható.

Az indokolási kötelezettségből fakadóan álláspontunk szerint a Kúriának éppen a jelen ügy és a Kúria által felhívott eseti döntések alapját képező ügyek és jogviták különbözősége okán kellett volna kifejtenie, hogy a jelentősen és alapjaiban eltérő tényállás az egységes gyakorlat keretei között miként értékelhető és bírálható el aggálymentesen.

A Kúria jogkérdésben dönt, ténykérdést nem vizsgál és nem is vizsgálhat, mérlegelhet felül. A jogkérdés az, hogy a bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása, valamint a bizonyítékok értékelése során eleget tette-e a jogszabályban meghatározott kötelezettségének. Vizsgálta-e a kereseti kérelemmel támadott határozatok jogszerűségét, hiszen, ha vizsgálta volna akkor kiemelt hangsúlyt kellett volna fektetnie arra, hogy a hatóságok az eljárások során sorozatosan nem tartják a határidőket.

Azonban az ítélet és Kúria végzése szerint semmiféle relevanciával nem bír, ami részben Alaptörvény-ellenes, részben ellentétes a Ket., a Támogatási törvény rendelkezéseivel, így mindenképpen jogsértés állapítható meg az alapeljárásokban, melyek olyan eljárási szabálysértések, melyek kihatnak a jelen ügy kapcsán és egyéb hasonló szankcióval fenyegető eljárásokban a szankcionálási jogra.

A befogadhatósági kritériumok vizsgálata a tisztességes eljáráshoz való jogból levezethető prejudikáció tilalmába is ütközik, hiszen a befogadás feltételei fennállásának körében érdemben kell vizsgálni a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértéseket annak ellenére, hogy a befogadás elviekben nem jelenthet érdemi vizsgálatot, hiszen a Kúriának az eljárás ezen szakaszában éppen azt kell eldöntenie, hogy a kérelmet igazságszolgáltatási közérdekből érdemben indokolt-e megvizsgálni.

A jelen esetben a Kúria az indítványozó által hivatkozott egyes jogszabálysértésekről lényegében, a prejudikáció tilalmába ütköző módon, érdemi vizsgálat nélkül de a végzésbe „bújtatva” érdemben döntött, amikor pl. amikor megállapította azt, hogy az ügyintézési határidők túllépése kapcsán már döntött és ez valamennyi hatósági eljárásban érvényesülni kell függetlenül a tényállástól és annak

különbözőségétől. Hivatkozunk arra is, hogy a Kúria fentiek szerinti eljárásával az indítványozót megfosztotta a törvényben biztosított jogorvoslat jogának gyakorlásától.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatás döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy valamennyi az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.

„Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis lényegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.” {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}. Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslat lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.

[21] Nem következik mindebből, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]–[17]}.

Álláspontunk szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből levezethető, hogy amennyiben a jogalkotó a rendkívüli jogorvoslat lehetőségét – kivételesen és már alapvetően is szűkítő feltételekkel – biztosítja, megállapítható a jogorvoslati jog sérelme, amennyiben a kérelem érdemi elbírására jogszabálysértő módon nem kerül sor és tulajdonképpen ennek alapján és ennek mentén az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapjog is sértül, mely mindenképpen indokoltá teszi a fent hivatkozott alapjog sértések okán a panasz érdemi elbírálását.

A jogorvoslati jog lényegi eleme a magasabb fórumhoz vagy más szervhez fordulás lehetősége. Nem bír jelentőséggel az, hogy ez rendes, vagy rendkívüli jogorvoslat útján biztosított, illetve ismételten hivatkozunk arra, hogy a közigazgatási perek esetében nem lehet létjogosultsága a jogorvoslati jog szűkítő értelmezésének, hiszen a bíróság döntésével szemben jellemzően nincs helye rendes jogorvoslatnak, így az ügy érdemére kiható jogszabálysértés orvoslására csak rendkívüli perorvoslat körében van lehetőség.

Indítványozó a hatósági eljárásban ügyfélként, míg a peres és rendkívüli jogorvoslati eljárásban felperesként vett részt, így az érintettsége megállapítható, valamint az is, hogy az eljárások és azok alapján érintett döntések alapjogai sérelmével születtek, ennek alapján alkotmánybírósági panasz benyújtására álláspontunk szerint indítványozó jogosult.

Alkotmánybírósági panasz elbírálására az Abtv. alapján az Alkotmánybíróságnak van hatásköre és illetékessége.

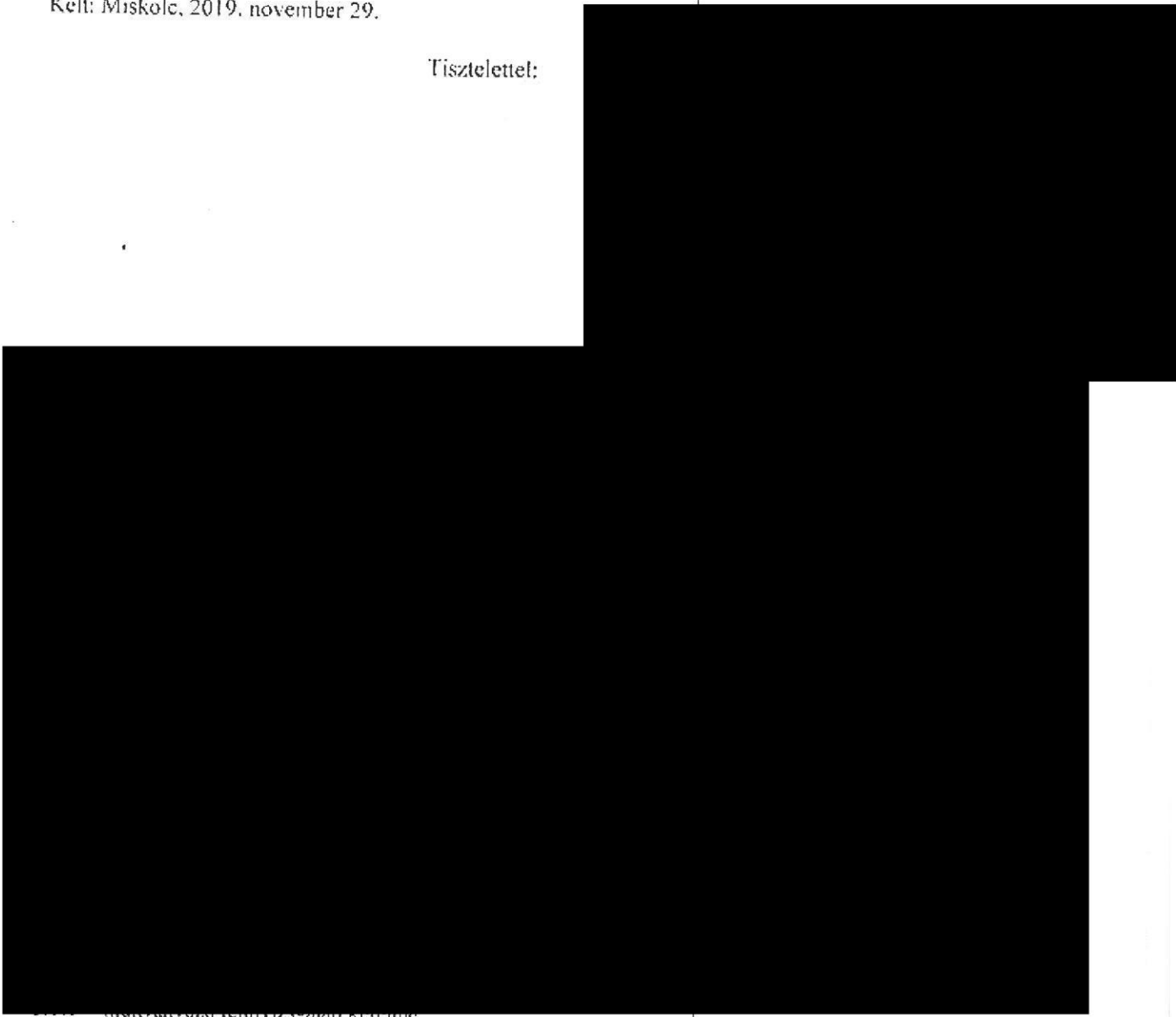
III.) Egyéb nyilatkozatok:

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, a pertörténetben leírtak szerint a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelemének befogadását a Kúria megtagadta, így az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincs folyamatban, perújítás nem került kezdeményezésre az ügyben. A jogi képviselő nyilatkozik, hogy a Miskolci

Közigazgatási és munkaügyi Bíróság előtti eljárásban az elektronikus kapcsolattartás nem volt kötelező, a Kúria előtti eljárásban az elektronikus kapcsolattartás kötelező volt, az alkotmányjogi panasz indítvány az első fokon eljáró bíróság útján, elektronikusan kerül előterjesztésre.

Kelt: Miskolc, 2019. november 29.

Tisztelettel:

Alkotmányjogi Kérdésfelvetési Kérdőív

